

julij 2023

Leto 2023

Mediteran

1. julij 2023, sobota

Kemaliye - Adiyaman, Turčija

Preživela sva! Nisva se odločila, da bi se odpeljala z najinim rentičem, ampak sva najela šoferja z Land Roverjem. Zavarovanje rentiča nama na takih cestah ne velja, private tour stane 17 evrov za oba. Odločitev ni bila težka. In glede na to, kakšna je cesta, je bila tudi pravilna. Prav hitro bi lahko predrla gumo na ostrih kamnih na poti. Kakorkoli, bilo je doživetje, ki ga ne bova prav kmalu pozabila. Na nekaterih delih (no, na večini poti) je širina ceste enaka širini avtomobila. Na eni strani je nekaj sto metrov visoka stena navzgor, na drugi pa vsaj stotaka navzdol. Adrenalinsko in nepozabno. Še najbolj spokojna vožnja je bila v s krampi izkopanih tunelih. Tam ni previsnih sten.

Potem pa spet gori-doli-naokoli. Na dva jurja višine in nazaj na jurja, pa na jurja in pol in pod jurja in nazaj na jurja in nekaj, pa spet ... Dokler se popoldan le ne pripeljeva na dobrih 1000 m visok plato in višina niha le še nekaj sto metrov. Ves čas se voziva ob Evfratu, enkrat v inkarnaciji reke, drugič v inkarnaciji jezera. Spet sva nazaj v Mezopotamiji. Same njive, največ je žita. Tam, kjer so sončnice, so tudi prašiči (na prometnih znakih) in štoklje (na električnih drogovih).

Malatya je še eno mesto, ki je bilo močno prizadeto v februarjem potresu in Adiyaman je drugo. Ampak. Čeprav je v obeh mestih kar nekaj porušenih stavb, je to le bleda (zelo bleda!) senca tistega, kar sva videla v Antakiji. Tukaj so vse novejšje in dobro zgrajene zgradbe preživele brez posledic, le stare v mestnih središčih so bile porušene. V Antakiji je bilo mesto dobesedno poradirano!

V Adiyamanu se najprej ustavi v arheološkem najdišču Perre, enem izmed velikih mest kraljestva Commagene. Če sva že šla gledat, kje je bil Antioh I. pokopan, greva pogledat pa še, kje je živel. Ampak. Očitno je bilo bolj pomembno umreti, kot živeti. Nemrut Dagi je prvovrstna zadeva, Perre pa ... no ja, kamen, kot kamen.

Prespiva v Ramadi, ker sem si po celodnevni vožnji zaželel luksuzni hotel z barom. Ampak. Če ne bi šla Vesna preko ceste v liquor shop po pijačo, bi za večerjo imel ayran. Sobni hladilnik je danes naredil čudovit večer...

vožnja po kamniti cesti Kemaliye

nekateri doživljajo vožnjo skozi kanjon z ladjico ali pa prečkajo kanjon z zip line, seveda tudi kolesarji, motoristi in pešci ravno tako preizkušajo cesto

ni bilo pa posebne turistične gužve kar me je presenetilo glede na to, da imajo turki praznik, tujcev pa sploh nisva danes slišala

na malo širšem delu poti sva izstopila, da naju je lahko šofer fotkal za spomin

takole smo se vozili gor in dol ob reki ...čudovite barve

...čudovite barve, ponekod že požeta pšenica

pogled na turistično vasico Kemaliye, čisto v alpskem stilu

med potjo videla nekaj velikih štokljinih gnezd z mladiči; v spodnem delu gnezda pa domujejo vrabci

poleg pšenice je ogromno polj sončnic ... pa tudi opozorilne table za pujse ...

Malatya, nekaj uničenega od potresa, večinoma so pa stavbe zdržale in je okolica urejena

najlepša v arh.najdišču Perre je bila nevesta, no pa ženin tudi ne zaostaja...

arheološko najdišče Perre kjer so na vpogled predvsem same grobnice in nekaj okostnjakov

2. julij 2023, nedelja

Adiyaman - Mersin marina, Turčija

Zajtrk je bil dober in predvsem bogat. A potrebno je iti dalje. Pred hotelom so parkirani v glavnem Mercedesi, BMWji in Audiji. In ena Dacia. Ta je najina. Ne glede na blagovno znamko, pa sva bila z avtom na splošno kar zadovoljna. Avtomatik je imel dovolj močan motor, da sem lahko vozil po hribih in dolinah in tudi enostavno prehitel, če je bilo potrebno. Sem pa vozil svojim letom primerno počasi in večkrat zmajal z glavo, ko sem opazoval druge voznike (in predvsem pešce), ki se niti malo ne držijo cestnih predpisov. Vožnja skozi naselja je bila večinoma kar naporna. Enostavno nisem mogel vedeti, kako bo kdo vozil (ali hodil). Edino pravilo je bilo: »tako, kot se mu bo zahotelo«. Le eno malenkost pa sem vseeno pogrešal pri avtu: radarski tempomat. Ko se človek enkrat na to navadi, težko vozi z navadnim.

Kot električar sem se moral ustaviti (ko sva se pa ravno mimo peljala) pri Ataturovem jezu na Evfratu. Spila sva kavico, si pogledala elektrarno s štirikrat večjo instalirano močjo, kot jo ima naša nuklearna in šla dalje. Wikipedia pove, da je ta jez tretji največji jez na svetu po volumnu. Počasi sva zapustila Mezopotamijo in se obrnila proti zahodu. Ko še zadnjič prečkava Evfrat, si pogledava še en jez z elektrarno velikost Krškega. In še nekaj podobnih jih je samo na tej reki, pri nas bi se pa radi vozili z elektromobili in imeli pa referendum, ali bi čez petnajst let zgradili drugi blok nuklearke - ah, ja... Tako, z elektriko sva zaključila, od jutri dalje bo na sporedu tista na 12V.

Mimo Misisa se kar odpeljeva. Nobenemu od naju se ne ljubi gledat kamnov pri 35 stopinjah Celzija. Kar v marino se zapeljeva, na Malo vkrcava in razpakirava. Vesna predlaga, da greva na happy hour, pa se meni ne da. Po 4000 km (včasih precej naporne) vožnje sem kar malo utrujen. Ipak nimam več dvajset let...

takole si si lahko postregel med na zajtrku v hotelu ... odlično

med vožnjo poleg pšenice, sončnic, pistacije itd.... tudi neskončna polja tobaka

jez na Evfratu

jez na Evfratu

3. julij 2023, ponedeljek

Mersin marina, Turčija

Ker imava avto in ker (zastonj) pralni stroj v marini pere neskončno dolgo, se odpeljeva v pralnico, kjer bova sicer morala nekaj malega plačati, bo pa zato hitreje oprano. Vodi naju teta iz telefona. Vendar. Na cilju ni ničesar. Ok, pa naslednja pralnica. Na cilju ni ničesar. Tretja? Na cilju ni ničesar. Četrta na cilju nudi pranje rjuh za hotele. Pete na cilju spet ni. Šeste ne iščeva več!

Namesto pranja sva se odločila za sprehod po shopping mallih. Prala bova v stroju na barki, če bo marinski še vedno tako počasen. In nekaj malega sva na teh ekskurzijah tudi kupila. Tokrat sem bil novosti deležen jaz. Cene so ugodne. Za primerjavo: originalne Levis 501 (ta model sem izbral zato, ker se ga da cenovno primerjat po celem svetu) v mallu tipa Supernova na Rudniku stanejo pol toliko, kot v Ljubljani. Tisto, kar sva kupila je bilo kakovostno in poceni. Pozna se, da je lira pred kratkim skoraj preko noči devalvirala za okoli 40% in cen trgovci ter gostinci še niso prilagodili. Tam, kjer so gosti večinoma domačini pa jih tudi ne morejo.

Avto vrneva s slabih 3900 km več, kot jih je imel, ko sva ga dobila. V ceno sva imela vključenih 4000 km, če bi jih preseгла, bi morala doplačati 3,5 centa za vsak prekoračen kilometer - tega se pa ne greva, šparat je treba! Rent a car je od marine oddaljen kak kilometer in na poti je nešteto gostiln. V eni se ustaviva na pivu za 1,90 evra. Pivo je načeloma v Turčiji nesorazmerno drago v primerjavi s hrano. Ali pa ajranom. Živela devalvacija!

Še zvečer nakupujeva. Tokrat za Malo. V lokalni čendleriji kupiva privezno vrv (popolnoma enaka, kot sva jo lani kupila v Atenah, le da je tukaj sedaj cenejša). Tudi set kozarcev za bambus je poceni, čeprav je bil kupljen v prestižni marinski trgovini. Taka Turčija mi je kar všeč.

Na večerjo zavijeva kar v marini v SushiCo (Sušiko sva ji rekla), a ne jeva najbolje. Pri ogromni izbiri se odločiva za tajsko hrano, vendar moram reči, da je pri Chutisu boljša, še posebej Tom Yam Kum.

Mersin ima 1mio prebivalcev; velikih shopping centrov pa imajo manj kot Ljubljana; vsaj kar smo na googlu našli

danes sem si zaželela azijsko juho, tom yam, pa kakšne rezance s kozicami ... no, niso me prepričali, da jih ponovno obiščem

danes je polna luna...

4. julij 2023, torek

Mersin marina, Turčija

Miren dan, namenjen počitku. In delu.

Vesna preko dneva pere v pralnem stroju na barki, marinski je od danes dalje "out of order". Oba tudi službujeva. Do popoldneva, ko se odpraviva vsak po svojih opravkih. Vesna gre do frizerja in pedikerja, jaz grem na prehranjevanje. Oboje je izven marinskega shopping malla. Zunaj so polovične cene, le nekaj sto metrov se je potrebno sprehoditi skozi park.

Vstop v marino je kontroliran. Pešci morajo preko security scannerja (kot ga poznamo iz letališč), avtomobili vstopajo brez kontrole. Je bila pa zato kontrola za avtomobile včeraj v mestnih shopping mallih. Varnostnica na vhodu je z ogledalom pogledala podvozje (no, vsaj delala se je tako, da gleda) in odprla prtljajnik ter preverila, kaj je notri (spet, pretvarjala se je, da pregleduje, v sekundi trajajočem pregledu najbrž ni mogla nič odkriti).

Zanimiv lokal sva našla. Štiri decilitre piva stane 1,40 evra (3,50 €/l), pol litra je 1,90 evra (3,80 €/l), in buket 5 steklenic v vedru z ledom je 11,20 evra (4,50 l). Po tej logiki, bi bil en deciliter piva tam okoli 25 centov. Samo ga nimajo na ceniku. In zakaj že bi torej naročil buket? Kelnerjev je pa itak primerno mnogo za lokal tega nivoja. Štirje so in midva sva (skoraj) sama. Tukaj nimajo guglovega translatorja, tukaj je punca, ki dobro govori angleško. In turško. Sprejme naročilo v angleščini, pove fantu poleg nje v turščini, in on to potem prinese. Drugega punca ne počne. Hja, če je delovne sile v izobilju in je temu primerno poceni...

Včeraj sem si kupil novo pipico. Turško, po turških cenah. In danes sem jo preveril. Odlična je. Ko sem v lokalu po večerji vprašal, če se sme kaditi ali naj se raje kam prestavim, je bila punca jasna: "of-kors-ju-ken-smouk-đst-dont-gou-aut". In takoj dodala »anader-bir-mejbi?«

takole se zbirajo po parkih domačini:s seboj prinesejo stolčke, mizo in imajo prijeten družaben večer ...otroci pa veselo skačejo po igralih

5. julij 2023, sreda

Mersin marina, Turčija

Vroče je. Morje ima 28 stopinj, zrak tudi, vlaga je ogromna. Počutim se, kot v tropih. še okolica je podobna, same palme. Z mene curlja in kaplja. Pa se odpravim na pošto oddat razglednice, ki sva jih kupila na Nemrut dag (na edinem mestu, kjer so jih sploh prodajali). Poštnih nabiralnikov v Turčiji ni, razglednice se oddajo na pošti.

Na pošti je vsaj 10 stopinj manj, kot pred pošto. Poštni uradnik je prijetno ohlajen. Ampak. Ko zagleda moje razglednice, mu kar naenkrat začne curljati znoj. Deset minut je trajal postopek, da je ugotovil, kaj razglednica sploh je in čemu služi ter da je pogruntal kakšna tarifa je za Slovenijo. Brez računalnika bi bil nemočen. Vmes za vsak slučaj stehta razglednico na tehtnici za pakete, da preveri ali je res manj kot kilogram in me vpraša, če res nimam WhatsAppa (jaz ga že imam, tašča ga nima, mu razložim). Potem mi da po 6 znamk na razglednico, ki jih moram nekam nalepiti. Prostora ni. In flikam malo sem malo tja, da prelepim čim manj besed. Uradnikov nasmeh do ušes mi na koncu postopka pove, da je uspel vse narediti. Sigurno bo nocoj otrokom razlagal, kakšno herojsko nalogo je opravil v službi.

Nisem sicer imel takega namena, ampak tako lepo sem se ohladil, da se v hipu odločim in odkorakam do nekaj kilometrov oddaljenih muzejev. No, vmes se ohladim na kavici in spet ohlajen nadaljujem. Prvi muzej deluje po principu Kube: domačini plačajo 2 evra za vstopnino, tujci pa 7. Noben denar. Ampak. Princip enakopravnosti je prekršen. Lepo se jim zahvalim in se sprehodim do sosednjega muzeja. Tam je vstopnina za vse enaka in tam sem potem tudi jaz. Pa še čisto spodoben arheološki muzej je bil in kar nekaj stvari sem se naučil. Cel muzej sem imel samo za sebe, edini obiskovalec sem bil v dobri uri ohlajanja pod klimo. Od tam pa domov. S postankom za prehranjevanje in hlajenje na pol poti.

Vesna je cel dan na barki pod ventilatorji in službuje. Pozno popoldan šele gre naokoli, takrat pa jaz službujem. Zvečer pa se le skupaj odpraviva na poslovilni sprehod po velikem in prestižnem marinskem mallu.

vsak večer sede ata pred trgovino in špila pa še kaj zapoje zraven

pomorski muzej, v ozadju mošeja

ob morju

sprehajalna pot, kolesarska pot in tekaška pot

6. julij 2023, četrtek

Mersin marina - Kizkalesi, Turčija

Zapuščava Mersin. V zelo lepem spominu mi bo ostal. Čisto, moderno mesto. Ko sva bila tukaj pred 30+ leti, je bil Mersin eno samo gradbišče stolpnice. Zdaj so vse zgrajene in povprečna višina je, če lahko ocenim, okoli deset nadstropij. Desetine kilometrov se to mesto razteza ob obali in je že zlito z naslednjim, Erdemlijem.

Plujeva mimo Kumkuya. Če se samo spomnim marine v Kumkuyu, kjer greš v office z dokumenti in moraš takoj plačati (kje se že plačuje vnaprej?) in se potem ne moreš vrniti na barko, ker je zaklenjena na pomolu, do katerega nimaš dostopa, če dodatno ne kupiš (kupiš, ne rentiš!) še ključa od vrat na pomol. In kjer nihče ne zna niti ene tuje besede. In ko stopiš skozi ograjo, si sredi prašnega in zanemarjenega ničesar.

Marina Mersin je drug svet. Je del prestižnega kompleksa restavracij in trgovin. In ko stopiš skozi ograjo si sredi lepega parka, ki ga na eni strani obkrožajo dobre restavracije, sledi štiripasovnica za avtomobile, potem je na vrsti dvopasovnica za motorje, pa zelenje in nato leš tekaška proga za jogingarje, dvopasovnica za električna kolesa in skiroje ter čisto na koncu pred morjem širok pločnik za sprehajalce. Name je to naredilo vtis. Bogato!

Cena diesla v marini je 88 centov. No, to ni zasluga marine, ampak Erdogana. Za posladek nama v marini niso računali niti elektrike. Ali zato, ker niso znali odčitati, ali zato, ker električni merilnik na stebričku ni delal ali pa kar tako, za lep spomin. Ne vem in mi je pravzaprav čisto vseeno. Voda je pa itak zastoj. S ceno 20 evrov na dan je ta marina res "very good value for money".

Ampak, vsega lepega je enkrat konec in danes je konec najinega obiska Mersina. Vetra ni, kar je pravzaprav odlično. Kadar je, je skoraj vedno z zahoda. Tja greva pa midva. Kiz Kalesi, utrdbo na kopnem in čereh sredi morja, si ogledava med mimoplovom. Čeprav je dno zelo primerno za sidranje, se vseeno premakneva v sosednji zaliv. Vodni športi niso ravno najboljši sosed za mirno sidranje. In tega je tukaj okoli veliko. V sosednjem zalivu sva pa sama. In po zmleti ovčki na ladijskem žaru je na vrsti delo.

ostanki obzidja pri Kizkalesi

plaža pri Kizkalesi

vse vrste vodnih športov pri Kizkalesi

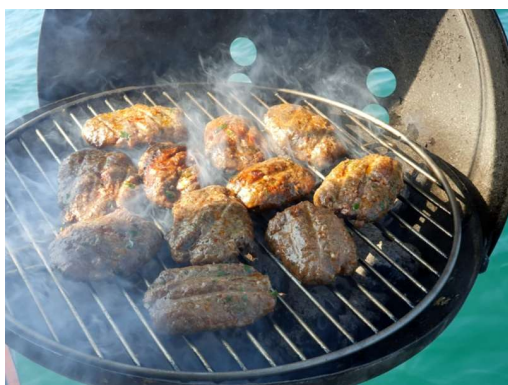
Kizkalesi, do njega vozijo turistične ladje

Kizkalesi je zelo renoviran

naš roštilj spušča dimne signale na obalo

kefte, mešanica govedina/ovčka, odlično začinjeno; zelenjava se je pekla v drugi rundi

7. julij 2023, petek

Kizkalesi - Darlikuyu, Turčija

Ponoči je bilo malo preveč valovito za najin okus, zato dopoldne izplujeva do miljo oddaljenega sosednjega zaliva. Tu bi utegnili biti malo mirneje. In tudi je. Ampak. Sidrava se točno nad izvirov hladne sladke vode. Zgornja plast 10 cm morja ima zato temperaturo 23 stopinj (nekaterim je to všeč), pod tem je morje s temperaturo 28 stopinj (nama je to všeč). Ne glede na vse, zelo hitro sva oba v vodi. Ko zazebe, spustim noge in se pogrejem. Pa še praktično je vse skupaj. Če dovolj počasi plezaš po lestvi iz vode skozi zgornjo plast sladke vode, se potem ni potrebno tuširati. Teoretično.

Preko dneva službujeva in lenariva. V zalivu danes nisva sama, nekaj bark je že sidranih, in s krmo privezanih na plavajočo vrvo, ki je speljana preko zaliva. Efekt "fore and aft" sidranja pomeni manj rolanja, ko se ponoči veter obrača. Midva te možnosti nisva koristila. Dve ali tri barke, ki se sidrajo za nama, tudi ne, čeprav je nekaj prostora tudi še na vrvi. Lenoba in napovedano mirno vreme sta očitno prevagala. Na obali je več gostiln, a se mi ne da tja. Po toliko časa preživetega v gostilnah, paše tudi malo domačega počivanja. In, če sem odkrit, bojim se da bom v teh sezonskih in izrazito turističnih obmorskih gostilnicah nad ponudbo razočaran.

zaradi mešanja sladke vode z morsko večinoma slaba vidljivost pod vodo; je bilo pa to letos moje prvo snorkljanje, eno urco sem se hladila ...

nekaj guletk je pripeljalo v naš zaliv hladiti pregrete turiste

8. julij 2023, sobota

Darlikuyu - Bogsak kuyu, Turčija

Ko ponoči veter povsem izgine, val pa ostane, je na sidrišču običajno rolajoče. Tudi tu ni bilo najbolj mirno. Se je pa zato lepo spalo, celo pokrilo sem se. Tista hladna sladka voda, ki plava na vrhu, je naredila čudež.

Danes se premakneva za 25 milj proti zahodu. Vetra je za 2-3 Bf in je najprej povsem od zadaj, potem se obrne in je povsem od spredaj. Ko se obrneva okoli rta midva, se tudi veter. Le kako ve, da je tu rt? Motorirava. Reka Gokšu med potjo poskrbi za igro barv. Okoli izliva je morje zeleno, drugje je modro. Meja je ostra, na meter natančna. Očitno se sladka in slana voda tudi tukaj slabo mešata.

Okoli rta pod Tasučem je plitvo. Kardinalna boja je precej milj od rta. Če grem okoli, pridelam okoli pet milj. Če grem bliže rta, so globine nekaj metrov. Ali so res? Vseeno poizkusim po bližnjici. Z vključenim visoko resolucijskim trackom. Če se kaj zaplete, se bom pač vrnil in plul okoli kardinalca. Ni se zapletlo. Navionicsova karta je tukaj natančna na meter.

Natančna je tudi v zalivu Bogsak, kjer se nameniva prenočiti. To ravno ni običajno pri Navionicsu, ki slovi po tem, da so globine kr-neki. Očitno so turški pomorski zemljemerji dno ročno vnesli v karte in ni (tako, kot marsikje drugje) vneseno avtomatično iz satelitske radarske slike.

Po skoku v toplo morje sledi roštilj. Tokrat je bilo še posebej naporno. Roštiljada, namreč, ne plavanje. Sosed, po vetru pred nami, je zakuril prvi in potem je pri nas neskončno dišalo (jaz pa lačen) medtem, ko sem pripravljaj ogenj. No, na koncu sem bil vseeno potolažen z odlično ovčko. Škoda bi jo bilo pokvariti na indukciji ali plinu. Tile kampilci tukaj sploh niso tako blesavi, ker ne jedo svinjine. Dober jagenjček je precej boljši od kakršnega koli pujsa.

Vlaga je neskončna, hribe vidiva šele na razdalji nekaj milj (kvadratni meter bele plošče, kar je definicija za vidljivost, pa na nekaj sto metrov). Temperatura morja je malo pod 30 in zraka malo nad 30 stopinj. Vse skupaj pričara pravo tropsko vzdušje. Ko ga vsaj ne bi!

zeleno-modro morje

enodnevni izletniki v najinem zalivu so se držali guletke, tako, da smo imeli ostali mir

danes ovčja nabodala s krepkimi kosi mesa; odlično meso;

na obali šotori, AD in prikolice

seveda, kot običajno, predimenzionirano število ležalnikov, sedežev v oštarijah

9. julij 2023, nedelja

Bogsak kuyu - Tatil koyu (Tisan), Turčija

Ponoči je bilo napovedano brezvetrje. Na vseh vremenskih modelih. Le Rod v svoji Bibliji piše, da je tukaj jeseni lahko kažin v obliki 8-9 Bf padajočega vetra s Taurosa. Nocoj še ni jesen in verjetno je bilo zato samo 6-7 Bf konstantno, v sunkih 8 Bf. Malo je večkrat položilo tako močno, da so se v kuhinji odpirali nezaklenjeni predali. Ker je bilo napovedano 0-1 Bf, sem se sidral le za 6 Bf. Ko se je veter obrnil iz rahlega južnega na močan severni, naju je prestavilo za deset metrov in potem se je sidro vkopalo. Vkopalo! Komaj sva ga ob odhodu potegnili iz lepljivega blata. Tukaj to ni nobena težava, med barkami je sto metrov. Če bi se pa kaj podobnega zgodilo kje v gužvastem zalivu, bi bil pa kažin. Večja poljska dvojbornica s turško posadko se je pa vseeno morala presidrat.

Dopoldan je vetra še vedno okoli 30 vozlov (25 nad napovedmi). Odločiva se prestaviti drugam. In, glej ga zlomka, samo da zavijeva okoli ovinka, morda miljo od sidrišča, sva v bonaci. Hja, Rod že ve, kaj piše. Z jadranjem spet ni bilo nič: na sidrišču se ne jadra, drugje ni vetra, sic!

Tatil koyu je lepo zaščiten zaliv, nekaj takega potrebujeva za nocoj in jutri, ko je napovedanega 7 Bf severnika. Turkizna voda nad mivkastim dnom v mirnem zalivu kar vabi na plavanje. Večkrat. Vesna je spet v svojem elementu. Sva pa edina jadrnica v celem zalivu in ni jih malo plavalcev, ki si za cilj zadajo, da naju obplavajo. Ali pa suparji obveslajo. Na veliko posnetkih bova danes.

pred sunkom ... v prednji kabini od 5. ure dalje ni bilo mogoče spati, tako močno je Mala nagibalo

pred vhodom v zaliv Tatil je otoček ostrih oblik

z druge strani pa čisto drugače zgleda ta otoček

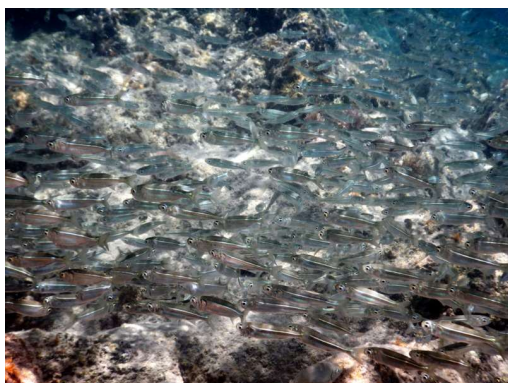
seveda je bilo treba plavati do tega otočka; obala žal nasmetena :(

zaliv bi bil še lepši, če ne bi zgradili vikend naselja

danes v tem zalivu Tatil (Tisan) so bili vsi ležalniki polni

pod vodo pa meni osebno nič posebnega ... nisem videla nobene spužve, korale ipd...

10. julij 2023, ponedeljek

Tatil koyu (Tisan), Turčija

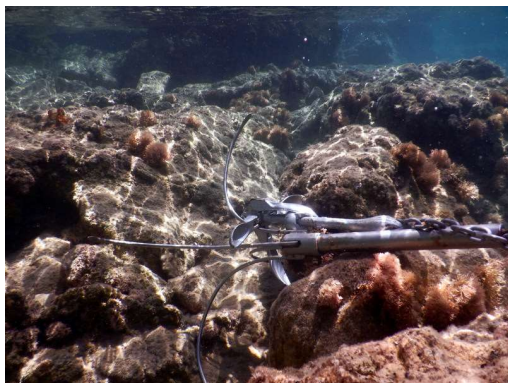
Noč je minila precej bolj mirno, kot je bilo napovedano. To je dobro. Dobro je tudi, da naju je veter lepo hladil in po dolgem času sem spal pokrit. Odkar sva se vrnila s poti in klimatizirane hotelske sobe zamenjala s kajutama na Mali, spiva v vročini. Blizu je Mezopotamija, blizu. Za Mezopotamijo se pa itak ve, da jo je Bog ustvaril zato, ker s peklom ni bil povsem zadovoljen. V Mezopotamiji je sicer ohranil njegovo temperaturo, dodal je pa muhe.

In muhe so se danes pojavile tudi na Mali. Očitno jih je prinesel veter. Bil je premočan, da bi se mu lahko muhe uprle. Na srečo jih ni neskončno mnogo in se jih da lepo vzgojiti kar z muhotepcem. Lepo vzgojena muha je crknjena muha.

Preko dneva vetra skorajda ni več in na sporedu je plavanje, službovanje in lenarjenje. Zvečer premišljujema ali bi šla na večerjo na obalo ali bi pojedla kar v domačem kokpitu. Po tehtnem premisleku se odločiva za slednje. Za večerjo bo hobotnica v spremljavi (razredčenega) južnoafriškega pinotaga. Le po svež kruh skočim z dingijem. Dvakrat. Prvič sem pozabil nahrbtnik s telefonom in denarnico. In spet se ne morem načuditi cenam. Za en nahrbtnik hrane sem v (turistični)

trgovini plačal tri evre in triintrideset centov.

Danes še ostaneva tukaj. Edina barka v zalivu sva že drugi dan. In zaliv je lep, zaščiten, primerno plitev in s turkizno barvo morja. Tudi voda je tako prozorna, da se vidijo vse podrobnosti na mivkastem dnu. Le naše sidro se ne vidi. Je popolnoma zakopano.

manjši motorni čoln vezan na obalo z enim takim sidrom, sledi vrv vezana na skalo in potem pa še sidro v morju; očitno vse bp drži, ker se v dveh dneh ni premaknil

danes sem snorkljala uro in pol; malo več videla kot včeraj a nič takega kar že ne bi prej ...

pogled na Malo iz morja

pogled na Malo iz obale

.... in to je za danes vse ...
iyi geceler

11. julij 2023, torek

Tatil koyu (Tisan) - Bogsak kuyu, Turčija

Lovopusta še ni konec, pa je že dobro kazalo. Še vedno imava pašteto iz tune, ki sva jo ujela pred skoraj mesecem dni. Včeraj jo je Vesna ponovno naredila iz zmrznjenih filejev. Da si spet priborim pravico do ribolova, jo danes jem dvakrat. In še vedno jo je ogromno v hladilniku.

Dopoldan naju je začelo rolat. Dva dni je bilo kot na jezeru in najprej sva pomislila, da se je mimo peljala ladja. Pa ni bila ladja. Ko rolanje kar ne neha, grem pogledat vremenske karte. Okoli Iskenderuna močno vleče in od tam se vali val. Z vzhoda. Z edine strani, iz katere je najin zaliv malenkost odprt, zaščiten je le z otokom. A zopni val najde pot skozi dvestometrski preliv med otokom in celino. Šment!

Nekaj časa čakava, da bi se val unesel, pa se ne. In se odsidrava z namenom iti okoli ovinka v luko Yesilovacik. Ne veva, ali je to zgolj ribiška luka ali je prostor tudi za turiste-padalce. Če ne bo šlo, se vrneva nazaj. Pa je zunaj 5 Bf (na sidrišču je skoraj bonaca, zato naju tudi postavlja bočno na val in rola) in to pomeni 6 milj v veter. In če ne bo prostora še toliko nazaj. Plan B. Vesna pokliče turške znance in jih pobara o tej luki. Pa ne vedo kaj veliko. Plan C. Obrneva se nazaj in po desetih miljah sva tam, kjer sva bila pred dvema dnevoma. Tu je mirno. In če ne bo katabatičnega vetra, bo tudi preko noči mirno.

Izgleda, da se novice hitro širijo in s pomočjo WhatsApp potujejo od jadrarca do jadrarca. Pokliče naju komodor in idejni vodja rallyja po Črnem morju (ki ga ne pozna) in posreduje informacije o Yesilovaciku. Tako, sedaj imava telefonsko številko harbor masterja in zagotovilo, da se vedno najde tudi prostor za jadrnico. Jutri greva morda tja.

12. julij 2023, sreda

Bogsak kuyu - Yesilovacik, Turčija

Lepo sva spala in kmalu zjutraj odropotava naprej. Ampak. Ob dvigovanju sidra se le sprijaznim z usodo. Tako naprej ne bo več šlo. Vse bolj in bolj s težavo deluje. Očitno je ležaj v sidrnem vinču šel rakom žvižgat. Zamenjati ga bo treba. In če greva v luko, bo to enostavno, če se sidrava pa precej zapleteno. Smer Yesilovacik! Tudi zato, da enkrat ne bo prečudovit zaliv kriv za popraviljanje, ampak bo to posledica bivakiranja v zanikni luki.

Miljo pred luko pokliče Vesna harbor mastra. Številko ji je dal znanec od Bogdanovega znanca. In ker imamo harbor mastrovo številko smo avtomatično njegovi prijatelji. In prijateljem se takoj uredi privez med ribiči. Tako gre to v Turčiji. V turščini, seveda. Preko WhatsApp, z guglovim prevajanjem. Ko sva že privezana (ko so naju privezali), jih pobarava po mehaniku. Težko nalogo sva jim dala. To je vaška luka in mehanikov tukaj ni. Ampak. En bo prišel čez 40 minut iz mesta Silifke (hmmm, 45 minut je vožnje od tam, če takoj štarta). V Turčiji smo, tukaj ne poznajo besede "avrio".

Takoj se spravim odmontirati vinč, uro dela imam s tem. Hitim, kolikor se da, pa je mehanik na barki nekaj sekund preden sem končal. Vinč potem na pomolu skupaj razstaviva. Ležaja ni več! Nič. Zero. Ena sama kuglica je ostala toliko cela, da se da slutiti, da je nekoč to bila kuglica. Dve leti star original Quick. Italijanska navtična roba, sic! Mojster obljubi, da bo zadevo uredil v treh urah. Odpeljati se mora nazaj v mesto, kupiti ležaj, ga namestiti na os in se vrniti. Upam, da kupi turškega, o italijanskem ali angleškem (Lewmar) nočem niti slišati, kaj šele ga videti.

Majstore je treba čakati in prositi in vedno zamujajo in vedno podražijo zaradi nepredvidenih dodatnih del. To se vendar ve. Ampak. Tole tukaj je narobe svet. Namreč. Ker imava tri ure časa, greva na kosilo. Nekam blizu. Ravno pokosiva in popijeva gratis turško kavico, ko zazvoni telefon. Harbor master sporoča, da je mehanik nazaj - naju pa od nikoder. Nasploh si je harbor master vzel čas za naju in ves čas preverja, če je vse pod kontrolo. V turščini, jasno. Uro pred rokom,

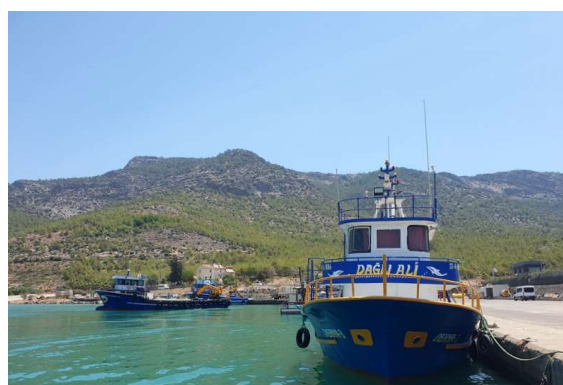
ki si ga je sam postavil, se je mehanik vrnil. Ljudi, jel to moguće?! Tudi cena je taka, da mi je nerodno in mu dam več. Tudi za to velja: ljudi, jel to moguće! No, potem sem na sporedu jaz. To ne gre tako hitro. Vsaj dve uri še sestavljam vse skupaj. Tukaj vinč dela (za v marino je itak vsaka barka dovolj dobra), če bo pa tudi na sidrišču zadeva špilala, bova videla pa že jutri.

Ura je šest zvečer, ko se odpraviva na sprehod. Beseda "sprehod" je po definiciji sopomenka fraze "iskanje kafiča". Malo sem bil skeptičen, da bom v tej, od boga pozabljeni vasi, pil pivo, pa sem se spet uštel. Vsak kafič jih ponuja. Izbira vrst piva je pa itak neskončna. Le cena je skoraj višja kot za kosilo (pivo stane 2,40 evra).

Potrebno pa je tudi omeniti, da je tukaj kar nekaj ruskih turistov. Meni v gostilni za kosilo je bil v turščini z ruskimi podnapisi. Ker je elektronski in ker gugl to obvlada, je bil na najinih telefonih v slovenščini s slovenskimi podnapisi. Slednje je predstavljalo neskončni problem turškemu kelnerju. S prstom sem mu namreč na telefonu pokazal, kaj bi rad, pa fant nikakor ni razumel, kaj je to "ovčji kotleti". Sem mu moral kar po turško povedati. Tudi kelnerica iz Gruzije v kafiču zvečer naju je pozdravila z "zdravstvujte!" in bila kar malo zmedena, ko sva ji odgovorila "hi!" in dodala "merhaba!".

Tone z mehanikom pri 35C+ na vročem betonu razstavljata sidrni vitel

ribiška ladja je last harbour masterja Mehmeta, sveže pobarvana, Mala je pred njo privezana

Mala med ribiškimi barkami

pristaniška luka kjer tudi popravljajo ladje je za danes ravno primeren prostor za Mala

ovčji kotleti, debele zapečene palačinke s 4 siri, solatke; turška kavica in meni s QR kodo

servis elektronskih naprav... še vedno imajo tiste stare TV v uporabi

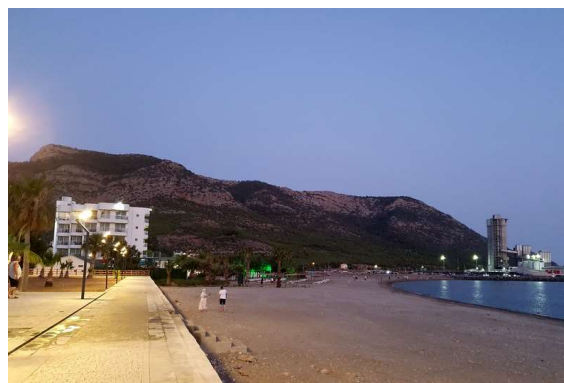
občudujem ženske kako ni videti, da jim je vroče navkljub tolikim oblačilom

po napornem servisiranju paše pivo

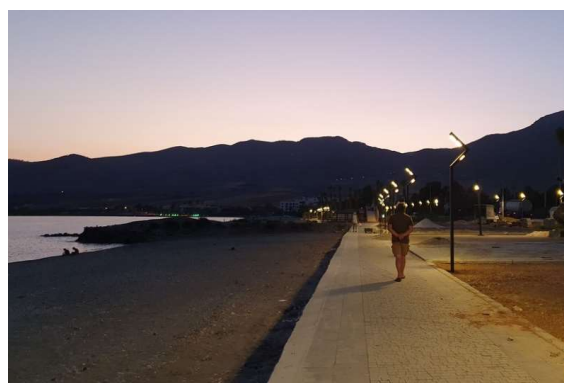
ob pol osmih zvečer je še veliko kopalcev na plaži

hotel s 4 zvezdicami s čudovitim pogledom na pristanišče

spomeniki še v izgradnji, brez njih pa ne gre

ob morju še delajo peš poti in tudi lokali še niso vsi odprti

13. julij 2023, četrtek

Yesilovacik - Sipahili, Turčija

Po kavici se odveževa in v bonaci odropotava 12 milj proti zahodu. Plujeva mimo ogromnega gradbišča nuklearne elektrarne. Turki bodo očitno v prihodnosti imeli dovolj električne energije in jim ne bo treba čakati, da bo veter razpihal oblake, kot si to predstavlja naša ljuba Evropa, ki vse bolj in bolj tone v utopično ekološko družbo brez luči, da bomo lahko gledali zvezde v črni noči. Ali pa vsaj Elonov Starlink.

Ko se dvigne zahodnik, se sidrava in osveživa v toplém morju. Kaj bistveno bolj strašnega se nama ne dogaja. Malo delava, malo lenariva in zvečer roštiljirava. Ker včeraj nisva uspela kupiti dobre ovčke, se danes nad žerjavico peče svinjska vratovina. Prvič, odkar sva v Turčiji. Da se počutiva bolj domače, je priloga k mesu ajvar Bakina tajna in lokalni kajmak. Namesto piva pijeja bambus. Upam, da bo danes potrebne manj tekočine kot včeraj, ko sem v celem dnevu popil več kot pet litrov različnih tekočin.

Ker imam čas, sem se spravil na Navily opisat nekaj sidrišč in luko, kjer sva bila. Samo tiste konce, ki niso omenjeni. Neverjetno slabo je s to spletno aplikacijo pokrit ta del turške obale, za razliko od popularnih koncev (recimo Fethiye), kjer je komentarjev toliko, da me potem tudi prvega mine prebrati. Ker je vse že povedano, potem ljudje pišejo nepotrebne stvari. Tukaj pa celo tisto, kar je opisano v Rodovi knjigi, ni preneseno na splet. Kar je pa tudi razumljivo. Povsod sva skoraj sama. Nekaj motorjakov, lokalnih športnih ribičev, sva še srečala, cruiserjev pa skoraj nič. Obala ni tako atraktivna, kot tista zahodno od Antaliye. Ima relativno malo varnih zalivov in Mezopotamija ni daleč (čeprav muh nisva več srečala).

Sipahili = pod vodo spet nič kaj omembe vredno

Sipahili: pogled na Malo med snorkljanjem

nekdo očitno tukaj spi, saj poleg jogija je tudi čajnik

Sipahili je očitno manjše vikendaško naselje z majhnimi hotelčki; kaj veliko dogajanja ni videti

zvečer nam je dvakrat odpel, eden, ki misli, da ima posluh

menda ne bomo vozili nazaj v Grčijo svinjine...treba tudi to pojesti

seveda na krožniku ne manjka bakina tajna in turški kajmak (ni slan), ki ga turki imajo za zajtrk

14. julij 2023, petek

Sipahili - Bozyazi, Turčija

Ponoči je začelo pihati z obale. Vroče pihati! Spanec je bil moten. Še ob sedmih zjutraj je vroče. Preko 30 stopinj je. Čim prej od tod nekam na hladno! V sosednjem zalivu vidiva jadrnico. To je tu redkost. Očitno so prišli za nama in si izbrali drugi zaliv, kot midva. Le zakaj bi se gužvali, če zato ni potrebe?

Veter je med 0 in 5 Bf. Iz vseh smeri. Neuporabno. Zato si lahko ogledava lučico Aydančik. Lepo zaščiten je, prostora je dovolj in v okolici so oštarije. Ima le eno težavo. Privez je krmni in pomol visok 2 m. Če nimam stopničk ali vsaj pručke na koncu pasarele, ne splezava na kopno. Ena sama jadrnica je privezana (mislim, da je lokalna). Ta ima na obali posebej za njih narejene kovinske stopnice. Ah ja, le kaj je mislil arhitekt, ko je tole projektiral? Da je tako lepše? On itak ne bo uporabljal, ostali naj se pa znajdejo.

Dve milj dalje je zaliv s turkiznim morjem. Pavza za kopanje. Preberem, da se zaliv imenuje Luka mrzle vode. Po današnji noči bo to nekaj za naju! Ampak, mrzla voda tukaj ima slabih 27 stopinj. Bolj, kot po temperaturi vode, si bom zaliv zapomnil po neverjetnem dejstvu, da se je poleg naju sidrala še ena jadrnica (ona, iz sosednjega zaliva). Ko berem o potepanju po Grenlandiji, sem kar malo ljubosumen. Oni tam, nekje na severu, kjer Bog še noči ne zna narediti, srečajo več jadrnic, kot midva tukaj v Sredozemlju.

Spet bi prespala na sidru, ogledava si dva zelo lepa zaliva, pa sta oba z napako. Morje je turkizno, globine idealne, gladina mirna kot ogledalo, sama bi bila - vse to je v redu, ampak. Prvi ni primeren za gantlemansko sidranje (vezati bi se morala na obalo), drugi pa nima signala mobilnega operaterja.

Ni druge, odpeljeva se dalje. V luko Bozyazi. Spet preko vez. Harbor master takoj najde privez za Malo. Ampak. Dve milj pred luko srečava plavo luč. Oni bi kao papirje preverjali. Ko jim razloživa, da itak greva tja, od koder so oni prišli, je vse v najlepšem redu. V luki sva spet sama. Tako sama, da sem harbor mastra zamenjal z ribičem, ko nama je mahal z ribiške barke. Pa smo se vseeno lepo sporazumeli - preko WhatsAppa.

Temperatura je prijetna, sploh naju ne zebe. Pravzaprav, nama je toplo. Bolje rečeno, vroče. Peklensko vroče! Do treh sem spil tri litre vode. Vode! Potem greva pa naokoli. Še en liter pade (tokrat ni bila voda) in na barki pred spanjem še skoraj en (spet ni bila voda). In za jutri imamo napovedanih 39 stopinj!

Do Bozyazija morava. Kupiti je potrebno kredit za najin mobilni internet, v ponedeljek nama poteče. Paket z 20 GB podatkov (plus ne vem koliko brezplačnih GB za WhatsApp in en televizijski paket), 1000 minut pogovorov in 250 SMS stane 1,70 evra. Evo ti, Elon, cenovna referenca za tvoj Starlink.

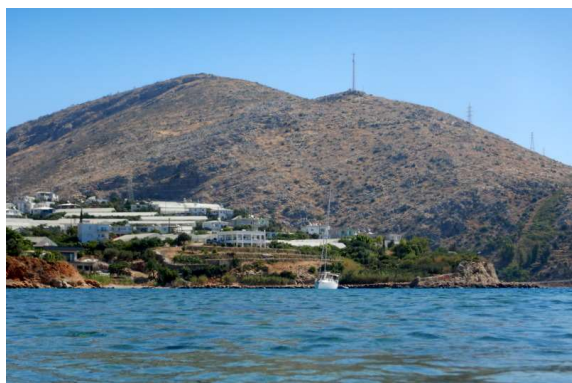
Tja se peljeva z dolmušom, nazaj sva zadnjega zamudila in naju vozi taxi. O ceni dolmuša nima smisla izgubljeni besed, taxi je pa cenejši, kot eno samo pivo (2,60€) v turističnem naselju. Pivo, hja... Ko sva oštirja, kjer sva fastfoodala, pobarala za pivo, je bil strumen: v Bozyaziju ga ni. Pa si misliva svoje in za nasvet pobarava gugla. Ta takoj izdahne »Baraqa Pub«. In greva tja. Ampak. Gugl ve samo na pol. Res je bila baraka, ni bil pa pub. Pa se ne dava zmesti in zavijeva v počitniško naselje. Tam se usedeva v ... hmmm ... kaj pa vem, kam. Brez oznak je bilo, bile so pa mize in velik bazen. In hladilnik. In prijazna teta, ki naju je sprejela. Ta takoj postavi na mizo dva Efesa in ob odhodu pokasira v kešu brez računa. In potem verjetno odkoraka v trgovino po dve novi steklenici. No, tako si midva misliva, mogoče se pa motiva. Kakorkoli, polomila sva ga samo toliko, da nisva ob vstopu strumno izdahnili »apartma 101« in vzela pijačo na račun sobe.

simpatično mestece Aydançik, le privezi niso namenjeni jadralcem, prostora pa kolikor hočeš

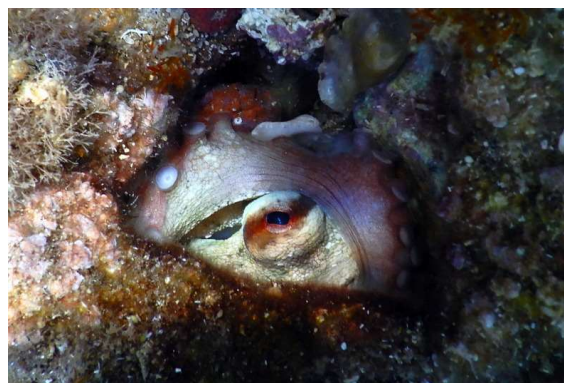

Aydançik: ta jadrnica si je sama do palube zgradila stopnice, da sploh lahko pride na pomol

sidrišče Soguksu; končno kristalno morje in uživala v njem

....

Soguksu: prvič letos videla mini zvedavo hobotnico

Soguksu: nad zalivom pa noro ogromno rastlinjakov; zadnje čase jih vidiva veliko

Soguksu: ravno se pripravljava, da izplujeva, ko pripluje ena jadrnica...

nekaj milj kasneje čudovit zaliv z borovci, a bi se bilo treba vezati na obalo

coast gurd naju ustavi nekaj milj pred Bozyazi

Mala na privezu v luki Bozyazi = edina živa barka smo v celi luki

danes nekaj bolj lahkega za kočerjo...prevroče je za kaj več

ob reki nešteto majhnih lokalčkov(brez piva), domine se premetavajo sem in tja.... so pa v globoki senci

urejeno apartmajsko naselje je imelo tudi bazen in lokalček s pivom

15. julij 2023, sobota

Bozyazi, Turčija

Vroče je. Po napovedi bo danes najbolj vroč dan v tem tednu, 39 stopinj imamo napovedanih. Na barki jih izmerim 37, v barki pa 35. V barki je precej manj vroče, ker preprih dela 5 ventilatorjev. Zunaj je popolna bonaca.

Vesna pere perilo, jaz operem barko. Tistih 10-15 minut, ko sem na palubi, je dovolj, da me prepriča, da tam nimam kaj iskati. Potem se skrivam v podpalubju do popoldneva, ko je Vesnina žehta končana.

Sledi počasen sprehod po vročini na hladno pivo v najbližjo restavracijo. Tam je v redu. Veter z morja naju hladi. Ampak. Obrne se in začne pihati s kopnega. Vsaj deset stopinj ima več, prav peče v obraz.

Potem pa naprej. To je bolj zapleteno. Štirizvezdnični hoteli ponujajo samo buffet dinner. Tega ne bova, midva bi jedla barbune. Pa jih nima niti naslednja fish taverna. Šele tretja naj bi jih imela. Vendar jih tudi nima, ima pa gembere. Vsaj nekaj. Vračava se ob desetih zvečer, oštir naju pripelje na barko. Prišparal nama je 5.000 korakov.

Vesna je včeraj pridobila telefonsko številko harbor masterice v Gazinpaši in danes se je zmenila z njo, da imava jutri tam rezerviran privez. Kako enostavno je potovati, če poznaš lokalce...

pražarne arašidov (tudi te gojijo v TR)

levo slaščice v hladilniku, desno sudžuk brez hladilnika

zelo lepo ohranjena #česma#, vodnjak

šele, ko sonce zaide se čisto sprazni plaža

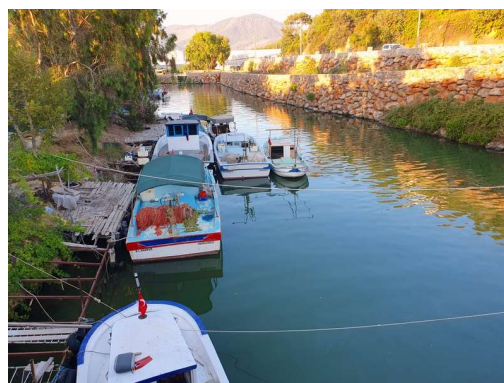
zelo lepo ohranjena česma, vodnjak

ob morju urejen park z igrali, kolesarsko stezo

na cesti srečaš veliko starih avtomobilov, s podobnim sva se zvečer odpeljala iz oštarije domov

rečni promet

most čez reko... veliko ribičev na njem

iz dveh avtobusov je sestavil oštarijo: spodnji del za kuhanje in zgoraj lokal

nešteto bananovih nasadov ... tudi kar med bloki

16. julij 2023, nedelja

Bozyazi - Gazipaša, Turčija

Vedel sem, da sva slabo privezana (sidro je bilo vrženo postrani odvetrno, namesto privetrno), pa se mi v tisti vročini zadnja dva dni ni ljubilo popravljati. Za bonaco sva bila čisto v redu privezana. No, bonaca je trajala le do zore. Potem je priletel precej močan padajoči veter in najin dingi, ki je sicer lepo visel zadaj, je barka začela riniti ob pomol. Namesto spanja do osmih zjutraj, imava po novem plan B. Odveževa se in izplujeva. Prvi dve uri jadrava, potem spet poje motor. Ob pol enih sva privezana v bodoči marini Gazipaša. Med plovbo še vedno ne smem loviti rib.

Marina naj bi bila svečano odprta čez tri mesece. No, raje ne bom sodil, morda so turški gradbeniki res tako dobri, da bodo vse zgradili v tem času, sem pa skoraj prepričan, da jim turški opremljevalci ne bodo sledili v tempu. Vsekakor pa ne turški uradniki, ki bodo na koncu morali dati pečat za obratovanje. Sedaj namreč tukaj še ni nič, razen valobrana in treh pontonov sredi bazena. Danes so betonirali pomol.

Prevroče je, da bi šla v mesto, pa še nedelja je. Raje se sprehodiva ob lepo urejeni obali z dolgo mivkasto plažo. Pa naju plaža niti ne zanima toliko, kot objekti, si stojijo ob plaži. Ko pljučkava pivo, premišljujema (itak, ko kaj spijeva sva vedno pametna). Lani je pivo stalo približno enako kot letos. V lirah. Devalvacije lire proti evru je bilo v tem času za slabih 70%. Cene niso sledile devalvaciji, ker so oblikovanje na podlagi lokalne kupne moči. Toliko se je za naju tukaj življenje pocenilo, pivo namreč predstavlja več kot polovico najinih izdatkov. Če je bilo lani pivo približno tako drago, kot v Grčiji, je letos precej cenejše.

Še vedno je vroče, čeprav manj, kot je bilo včeraj. Sinoči je potegnil vroč veter, ki je segrel kovinske dele na barki toliko, da so bili precej vroči na dotik. Nocoj so hladni. Torej: sinoči so imeli preko 37 stopinj, nocoj imajo manj kot 37 stopinj. Kovine so dobri toplotni prevodniki in telo hitro občuti ali toplota iz roke odteka (čutimo hladno) ali vanjo priteka (čutimo toplo).

takole mi je teta spekla gozleme s sirom

in postrežen gozleme

plaža pred bodočo marino v Gazipaši; skrajno levo se vidi Malin jambor

urejena sprehajalna pot ob obali Gazipaše

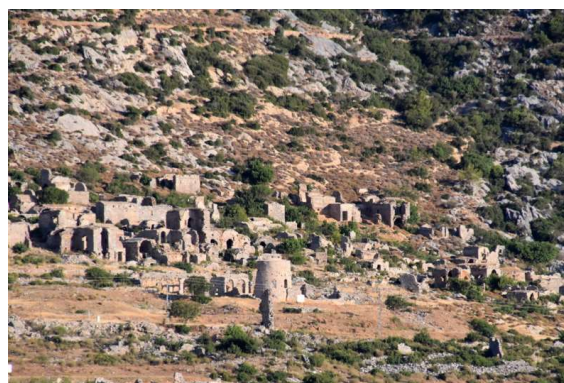
ker je mivka prevročča, da bi lahko igrali odbojko, jo zalivajo z vodo

lahko noč

med potjo Bozyazi - Gazipaša je bilo staro antično mesto Anamur / Anemurim

Anamur, dobro ohranjeno!

17. julij 2023, ponedeljek

Gazipaša, Turčija

Dopoldan je namenjen delu, potem greva v mesto. No, ne greva, peljeva se. Varnostnik naju pelje. Šefica bodoče marine je neomajna. Ne smeva iti s taksijem, še manj z dolmušem, če pa varnostnik nima kaj početi (v deželi, ki je neprimerljivo bolj varna, kot Slovenija, verjetno res ne) in služben avto je parkiran pred (bodočim) marina officom. In da se ne bi niti v sanjah sama vračala, morava ga poklicat, da naju pride iskati. "Haugh, govorila sem!", še zaključi svoj govor v dobri angleščini.

Mesto Gazipaša me je prijetno presenetilo. Dokaj lepo urejeno mesto, kjer živijo domačini in ni narejeno samo za turizem. Pa se pojdimo šopingarje! Najprej si kupim čevlje za v morje - če bo kje taka gužva v zalivu, da se bo treba vezat na obalo in plezat po skalah. A glej ga zlomka, trgovina je ogromna in kupiva še za celo vrečo drugih stvari. Vse je tako poceni, da bi bil greh, če ne bi kupila na zalogo. Nekaj metrov naprej je lekarna. Tekočina za leče stane tretjino slovenske najnižje cene (cene na netu, v lekarnah je seveda dražje). Spet kupim na zalogo. In potem trajbam težko vrečo naokoli.

Vroče je in nekam v senco se je potrebno zložiti. Ribarnica se zdi logična izbira. To je tiste vrste ribarnica, kjer kupiš ribe, se usedeš za mizo in ti jih potem tja prinesejo pečene. Cene so, no ja, turške. Drugič imava priliko jesti plamenko (lion fish, aslan balik po turško). Prvič je bilo na Turškem Cipru, pa sva tam naredila še en krog in ko sva se vrnila, je bila že prodana. Tukaj sva jo kupila takoj. Ni bilo kaj premišljevat: spečena in na mizo servirana stane 8,50 evra - za kilogram! Zelo okusno čvrsto belo meso ima, vidi se, da je roparica. Kot bi jedel škarpno. Škoda le, da je bila pripravljena na fast food način. Ko jo naslednjič kje vidiva, jo spet naročiva. Ker ima zelo strupene bodice, je treba biti pri izbiri ribarnice ali gostilne previden, bodice morajo biti pravilno odstranjene.

Ko sva nazaj na brki se najprej odpraviva do šefice. Eno uro klepetamo. Glede na njeno zasedenost (in zvonjenje telefonov med najinim obiskom) si je res odtrgala veliko časa za dva (nepomembna) turista. Izredno je prijazna in izredno se trudi, da bi naju pridobila na zimski vez. Otvoritev marine bo 29.10.2023, to se vendar ve, ves čas ponavlja. In takrat se začne DADD rally do Cipra, od tam v Mersin in potem nazaj v Gazipašo. In ob otvoritvi bo tri dni slavje, kot ga še ni bilo (verjetno popestreno z veliko govori v turščini). Midva sva, kot prijatelja idejnega vodje DADD rallyja (človeka, ki ga v živo še nisva srečala), neskončno vabljeni. Brezplačno. Tudi bivanje sedaj je brezplačno. Ko ji le omeniva, da midva v Turčiji bivava v režimu 90/180 (kar pomeni, da konec oktobra tu pač ne moreva več biti), takoj doda, da ima veze in nama uredi bivanje tudi izven tega režima. Hmmm, ali res? Kakorkoli, gospa, ki se je rodila tistega leta, ko sva midva prvič

dopustovala v Turčiji, je zelo simpatična in zagnana za svoj posel. Srčno upava, da ji uspe!

Potem pa na pivo. In arašide. Večkrat. Temperatura je danes toliko nižja, da se da čisto spodobno živeti. Upam, da se bo dalo tudi spati brez vročega vetra s kopnega.

Gazipaşa ...

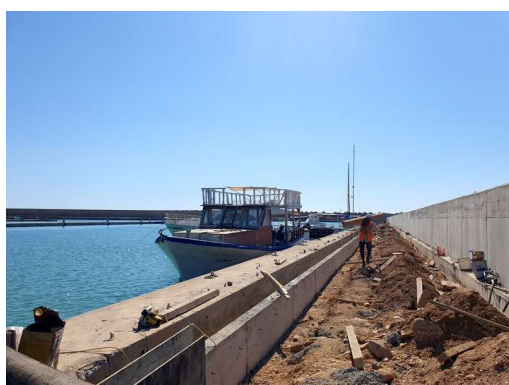
lion fish oz. plamenka preden je končala na najinem krožniku

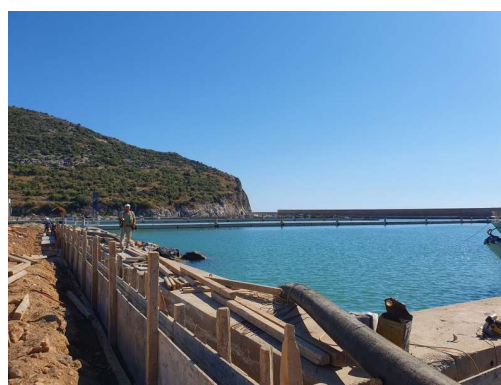
za spremembo niso bile samo gojene ribe

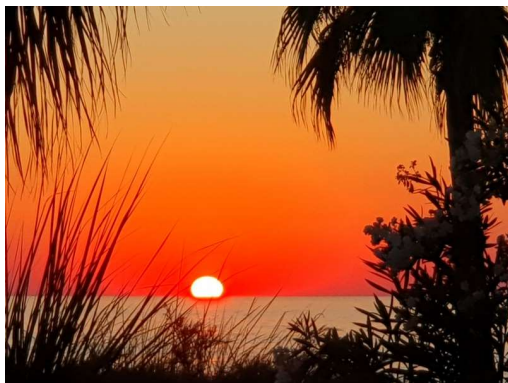
ogromna hala, kot včasih Ponteroso, oblačil kolikor hočeš za smešne denarje

najin privez v Gazipaşa marina

...še veliko dela vidiva pred sebojče bo to v treh mesecih vse zaključeno ...?

še zadnji pogled na današnje vroče sonce

obzidje podnevi in ponoči...strma pot do vrha; verjetno ne bo dolgo, ko bo vozila gondola na vrh

18. julij 2023, torek

Gazipaşa, Turčija

Končno! Spal sem, kot se spodobi. Hladen vetrič in neskončno ventilatorjev je pri 26 stopinjah naredilo tako klimo, da sem se ponoči celo pokrtil.

Dopoldne mine v službovanju. In obisku nemške motornjače, ki panično išče diesel, da bodo lahko pluli do Cipra. Samo diesel jih zanima, port of entry, kjer bi se odklirali je v drugem planu. Hmmm...

Šefica nama med tem postreže kavo, pravo dobro turško kavo, prineseno na barko. Z ratlukom. In ko se potem odpraviva v mesto, naju prestreže in lastnoročno odpelje. Hoja v tej vročini ni zdrava, pove. Očitno se boji, da bi ji goste pobralo, še pred otvoritvijo marine. Ali pa je morda neskončno prijazna?

Veliko Rusov srečava. Če so tujci, so Rusi. Rusinja naju je včeraj tudi nagovorila v lekarni. Po rusko. Pa ji nikakor nisva uspela razložiti, da ne govoriva rusko. Pa, če nista Turka, sigurno znata rusko, je trmasta. Ah, ja. Vesna ji je morala nekako v tarzan-ruščini le povedati (kolikor je pač znala), da je gospa blond (tako na videz, kot na podstrešju). "Ne-panjemajem-ruski-ne-panjemajem-turski, panjemajem-slovenski-panjemajem-amerikanski, šta-panjemaješ-ti?". In je bil končno mir. Potem smo se vse lepo zmenili z drugo farmacevtko, ki je govorila tekoče angleško. Hmmm...

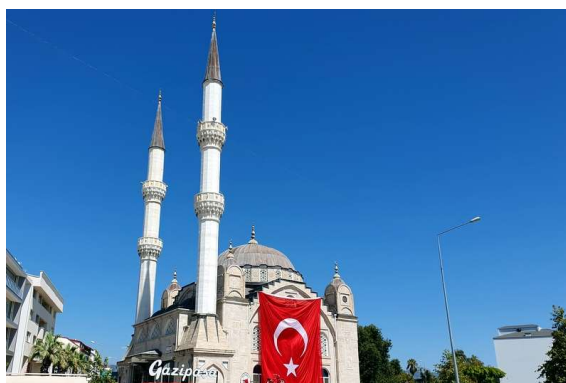
Danes je bil na sporedu šoping tepihov. Za pet in pol evra kupiva po meri odrezane tepihe. Za primerjavo: samo za spiranje soli iz tepihov, so v Samoški marini zavarovalnici zaračunali 351 evrov. Za pranje turških tepihov torej, ki sva jih kupila lani. No, da sem korekten, v ceni pranja tepihov v marini na Samosu, je bilo tudi spiranje dveh parov copat. Takih, iz blaga...

Kosilo je podobno včerajšnjemu. Le da nisva jedla v ribarnici, ampak v fensi-špensi oštariji. Cena je bila za tretjino višja, okus pa enak.

Domov se vrneva peš. Vesna gre v bližnjo oštarijo na pivo in arašide, jaz nesem robo na barko. Na vhodu me ustavijo varnostniki. Piknik imajo. Na vsak način hočejo, da se jim pridružim pri uživanju (halal) hrane. Če ne bi bil po večerji in če bi imeli tudi nehalal pijačo, bi me verjetno premamili, tako pa sem takoj sklenil, da mora mož slediti ženi v dobrem in slabem.

osebna dostava na barko, za vsakega ena, dobra turška kava

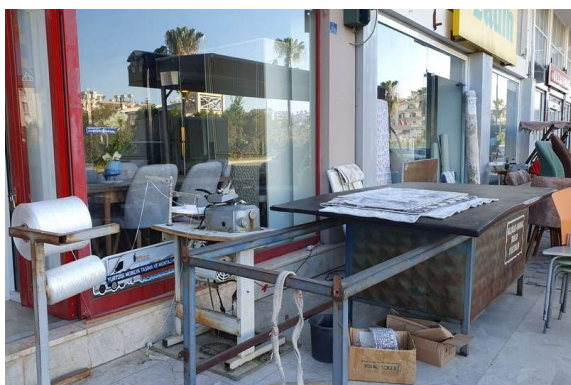
brez zastave ne gre ...

če ne spoštuješ prometnega znaka imaš potem opravka z vulkanizerjem

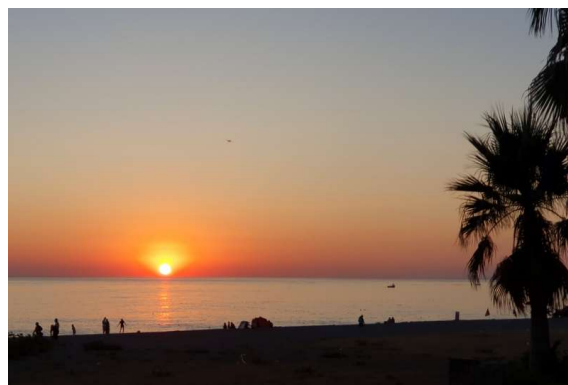
novodobni spomeniki v centru Gazipaše

trgovina s pohištvom in preprogrami ima kar pred vrati trgovine stroj, da lahko obrobi obrezane preproge

lepo ohranjen aquadukt v Gazipaši

s sončnim zahodom odhajajo kopalci domov

19. julij 2023, sreda

Gazipaša, Turčija

Greva se posloviti od šefice. Ker noče nobenega plačila, ji za darilo neseva vrečko barcafeja. Drugih slovenskih stvari nimava ali pa jih ne moreva dati - slovensko vino in slovenska prašičja salama tukaj nekako niso primerna darila.

Pa se ne posloviva, spijsava kavico in naju prepriča, da ostaneva še en dan. Tudi z oblastmi se je baje že zbornogala, da lahko ostaneva več, kot tri mesece. In pri tem naju sploh ni vprašala po najinih načrtih za letošnjo zimo (ki jih sicer še ni, a ona tega pač ne ve). Vesna ima za delat in tukaj je mir. Zmoti ga le občasni hrup z gradbišča, ki pa ni prehud. No, zmoti ga tudi varnostnik, ki vsake toliko v kokpit Male prinese turško kavico in ratluk.

Malo se moram razmigat. Nad marino je porušena utrdba, ki datira v antične čase. Kamni. To mi ni zanimivo. Ampak. Vrha je okoli 200 m višje od Male in na vrh vodi 689 stopnic. To mi je zanimivo. Pri 35 stopinjah laziti v brezvetrju po soncu (brez sence!) je za 60+ letnega zavaljenega starca kar izziv. Če dodam še nekaj kilometrov pešačenja, ker sem moral iti do prvega mostu čez reko, da sem se po drugi strani reke potem lahko vrnil pod hrib s kamni, je izlet trajal slabe tri ure -

med drugo in peto popoldan, sic! Ej, kako se je potem prilegel mrzel tuš na Mali!

Zvečer greva na večerjo v oštarijo, kjer imajo na meniju vse. Kot Pr'Kitajc, kjer je jedilni list malo debelejši, kot je bil včasih telefonski imenik. Ampak. To ni kitajski fast food! Nekaj jedi naročiva, nekaj jih dobiva gratis. In vse so prvovrstne. Prvovrstne! Hobotnica, na primer, je postrežena v litoželezni posodi in je popečena na maslu z dodatkom množice začimb. Kako drugače, kot je to v Grčiji ali Dalmaciji, kjer poznajo samo pečeno na žaru ali v vinski omaki. Tudi ovčka je bila odlična. Gambas al ajillo pa so (za moj okus) presegli izvirnik iz Španije. O ceni te odlične izkušnje pa itak nima smisla izgubljati besed, nižja je bila od seštevka po ceniku in dobila sva nekaj jedi več, kot sva jih naročila. Vesna jih je javno pohvalila na Instagramu (evo, to ni fejk ocena nekega bota!), jaz sem se stegnil in dal velikodušno napitnino (tri evre). Napitnina v Turčiji ni običajna, prej izjema.

Nocoj arašidi in pivo odpadejo, niti piva ne moreva več spraviti vase, kaj šele hrano.

jutranja kavica pri managerki bodoče marine

posnetki z vrha hriba kamor se je Tone odpravil peš, mene ni prepričal v to ekspedicijo

naša Mala

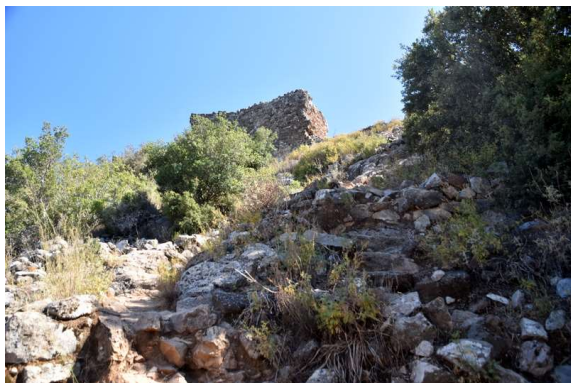
z druge strani marine priteka reka

do vrha je 689 stopnic, cca 200nm

takoj zraven marine je dolga peščena plaža s kafiči in oštarijami; v planu je narejen tudi prehod na plažo direktno iz marine

pot čisto proti vrhu je bila malce otežkočena

pogled na mesto Gazipaşa - čez deset let bo to sigurno zelo gosto naseljeno mesto

v ozadju mesta Gazipaşa, kamor seže pogled, sami rastlinjaki banan ipd

hobotnica je bila tako mehka, da se je topila v ustih, zelenjava z maslom in začimbami je jed še dodatno izboljšala; in dva debela kraka; odlično ocena 10+

sač, odlična ovčka z zelenjavo; oštarija po imenu Bi duble mezeci si zasluži dobro oceno!

kozice na vroči plošči z zelenjavo, maslom in oljnim oljem

20. julij 2023, četrtek

Gazipaşa - Alanya, Turčija

Zjutraj si izmerim sladkor v krvi. Neobičajno visok je za mene. Včerajšnja pozna večerja se očitno še pozna. In poleg tega, da sem konkretno jedel po osmi zvečer, sem naredil še eno kardinalno napako pri čuvanju svojega zdravja. Ob hrani sem popil dva litra vode (in dodatno samo še dve pivi). Večerno pivo mi manjša krvni sladkor, čeprav je to v nasprotju z znanostjo. Ampak, to ni zamišljeno, še manj izmišljeno, to je izmerjeno. Pa tudi v skladu z ljudsko modrostjo je: "kar paše ne škodi" in dalje "če piješ zmerno, lahko piješ v neomejenih količinah".

Premik. Nekaj časa jadrava, nekaj časa delava vodo. Nerazburljivo. Pred Alanyo se ustaviva na kopanju. To je že bolj razburljivo. Hotela sva se ohladiti, pa nama ni uspelo. Morje ima 30,4 stopinje celzija. Pojeva kosilo. Stročji fižol s panceto in kisló smetano (ja, to tukaj imajo, za razliko od Grčije, ki je ne pozna). Kaj več v tej vročini ne paše.

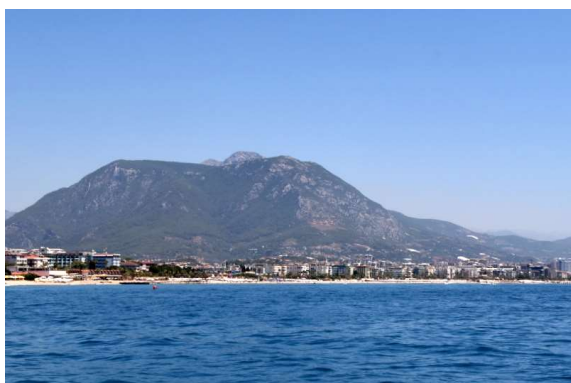
Nadaljevanje plovbe je kar malo triki. Na AISu je skoraj toliko guletk, kot ladij v Singapurju. In vse plujejo proti nama. Očitno imajo vsi ponudniki enak program in v tem času je predviden prihod na kopanje pred Kleopatrina plažo (prej sva

bila sama do kamer je segal pogled). Prav cikcakati morava, takšna gužva je na morju. V četrte ure nekako zvoziva krdelo tridesetih-ali-toliko guletk in potem je spet mir. Res imajo vsi enak plan izleta!

Marina Alanya je klasična marina s pontoni. In marineroti. Trije naju privezujejo, dva na obali in en v dingiju. Tako, kot tudi drugje v Turčiji skiper samo pripelje barko približno na ciljni privez, potem fantje poskačejo na krov in naredijo vse, kot je treba. Tudi tokrat. Le da je tokrat samo malo manjkalo, da ne bi v skoraj popolni bonaci razbili sosednje barke in naše krme. A-ja-ja-jaaaah! Ampak, meni ne pustijo delati, sami pa ne znajo. Ko so odšli in me niso več videli, sem vseeno popravil privezne vrvi in dva mooringa, da smo pošteno privezani. Aleluja!

Najprej delo, potem jelo. Ampak. Jelo je bilo kar na Mali. Marina je od mesta oddaljena nekaj kilometrov. Po avtocesti. Opcija taksi ali bus. Dolmuša menda tukaj nimajo. V marini je samo marinska gostilna. Popolnoma prazna in rahlo razlupana. Kot bi prišel v taverno v Grčiji. Pa vseeno vstopiva. Se pa takoj, ko dobiva v roke meni, tudi obrneva. Podobno slaba ponudba, kot v grških birtijah in (skoraj grške) cene. Zapisane v evrih. Možno tudi plačilo v lirah. Aja? Primerno za ljudi, ki še nikjer po svetu niso bili in so zadovoljni s friganimi kalamari in podobnimi fastfoodnimi zadevami.

Danes se je podražila nafta. Konkretno podražila. Iz 80 centov na 1,10 evra. Hitro preverim. V Libanonu in Tuniziji je še vedno po 65 centov, torej gre za lokalno zadevo.

tukaj pred mestom Alanya sva se sidrala, da se ohladiva ...je bilo pa tako toplo morje kot v Moravskih toplinah

vsaka stvar je za nekaj dobra: če je toplo morje, ni panike za vnetje mehurja; na našem koncu je kar toplo morje 30C+ danes

pristanišče Alanya za katerega sva se zanimala, če je možen privez, ker je v mestu; pa je včeraj rekel harbour master, da je full ...

ja full je plovil ranga guletk in ostalih turističnih plovil

obzidje Alanya na katero vozi gondola

da gre graditi hišo na obzidje ... ?

dolgo obzidje pri Alanya

marina Alanya

pogled na mesto Alanya iz mostu pri marini

kopalci pri marini

21. julij 2023, petek

Alanya, Turčija

Z do skrajnosti ohlajenim avtobusom se odpeljeva v mesto. Hladilnik sva potrebovala, da malo ohladi možgane, ki so se dopoldan pregreli po službeni dolžnosti. V Alanyi pa najprej na žičnico. Prijetna vožnja, kjer lepo pihlja, traja le nekaj minut in že sva na gradu. Nadaljuje se peš. Po soncu in brezvetrju. Spet je tako vroče, kot na "sprehodu" na kale pri Gazipaši. Le da je bilo tam 689 stopnic do vrha, tukaj pa le sto-in-nekaj. Žičnica naju je le dostavila 250 metrov nad morje. Citadela je ... no, ja ... kamni kot kamni.

Po dveh urah potenja (navkljub racionalizaciji vsakega koraka), se usedeva na nekaj malega hrane in veliko tekočine. In ko se vsaj malo ohladi, greva dalje. Na ogled rdečega stolpa. Vmes želiva kupiti kakšno malenkost, pa se ne da. Začetna ponujena cena je taka, da se mi sploh ne ljubi barantati. Itak imajo toliko ruskih turistov, da se ne bodo ukvarjali z nekom, ki se mu zdi prava cena štirikrat nižja.

Na prime lokaciji ob stari luki se spraviva v slaščičarno, ki nudi tudi pivo (to je redkost po svetu, tudi v Ljubljani ne vem, če

se najde taka). Ampak. Ta slaščičarna nudi tudi cevice. Najina priljubljena jed iz Srednje Amerike. Sladoled takoj odpade (pivo pač ne) in po prijetnem klepetu s kelnerjem, poskusiva to jed. Not exactly cevice. Bi pa lahko rekel, da je po okusu celo bolje od izvirnika.

Potem pa na barbune. Mission impossible. V turističnem delu ob luki imajo samo orade in brancine. Po posvetu z enim od natakarjev v eni izmed oštarij z morskno hrano (in brez barbunov) odpešačiva na tržnico. Za popotnico nama je fant po kar dolgem klepetu podaril vsakemu od naju po eno plastenko vode (lepo!) in svetoval uporabo taksija. Trmasta sva in greva nekaj kilometrov raje peš, da lahko med potjo še vedno kupujeva razne zadeve. Itak ne kupiva nič.

Na fiš-marketu pa tudi ne jeva barbunov, čeprav jih imajo na vsakem štantu. Ampak. Spet sva kupila plamenki (dve, več jih niso imeli) in za 1,6 kg odlične sveže divje ribe odštela 16 evrov. Z dodatkom priprave, predjedi in solate v oštariji za ovinkom pa še 6 evrov. Kako jim to uspe finančno zapreti, je za naju misterija. Jasno, tako branjevcu, kot oštirki sva plačala z Viso. Nič sive ekonomije.

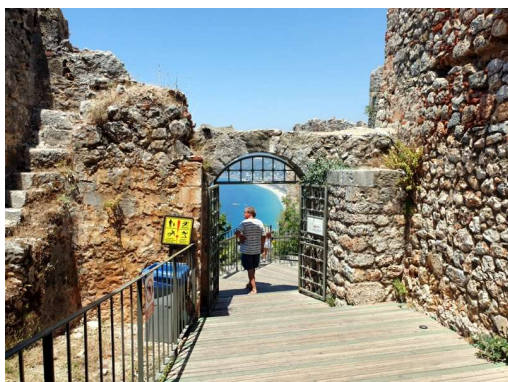
Domov se le odpeljeva s taksijem in v kokpitu spijeva flaško siciljanskega sivega pinota. Počitek bo kar potreben, Vesna je naredila slabih 18.000 korakov, jaz nekaj manj (čeprav sem prehodil več kilometrov - imam pač daljši korak). Številka niti ni kaj posebnega, če se ne bi upoštevala temperatura...

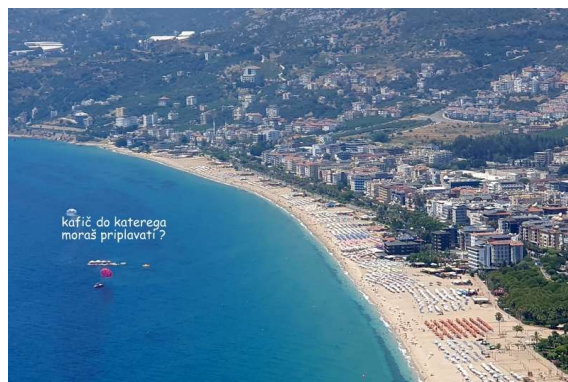
se gremo malo hladiti z gondolo na vrh obzidja

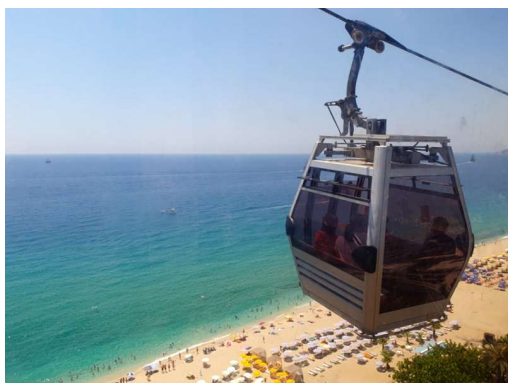
pogled na pristanišče kjer kraljujejo guletke in ostala turistična plovila

obzidje dobro renovirano, kar nekaj stojnic in postojank s pijačo

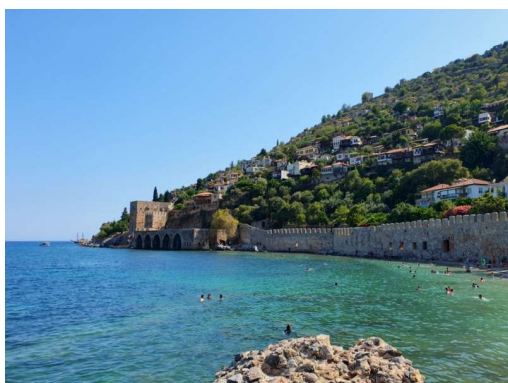
sredi morja senčniki in ležalniki le priplavati moraš do tja; je pa bil videti ves čas val, rahel

vožnja nad Kleopatrino plažo z gondolo

večina guletk je očitno že zaključila dnevne izlete

kopanje pod obzidjem v kristalno čisti vodi, temperatura

rdeči stolp, zelo renoviran

cheviche, zelo okusno

umetni slap pred пристaniščem

trgovin kolikor hočeš; včasih stopiš za nekaj minut samo zato, da se hladiš pod klimo; danes je bilo zopet 37C

naša plamenka se že čisti, pa tudi sicer je bila na tržnici kar dobra izbira divjih rib

22. julij 2023, sobota

Alanya, Turčija

Opozorilo vsem, naj se nikakor ne odpravijo v Alanyo: slogan mesta, ki sem ga zasledil na plakatih, je "You can't die before you see Alanya!". Ob obisku Alanye se nesmrtnik potemtakem spremeni v smrtnika. Iz boga v običajnega človeka. Očitno tudi na lektorje in prevajalce vročina deluje destruktivno. Vedno pa rad vidim take cvetke, da se lahko malo nasmehnem. In nikoli ne bom pozabil narcisoidnega pristaniškega redarja na Rodosu pred leti, oblečenega v majico u napisom "STUFF", hehehe...

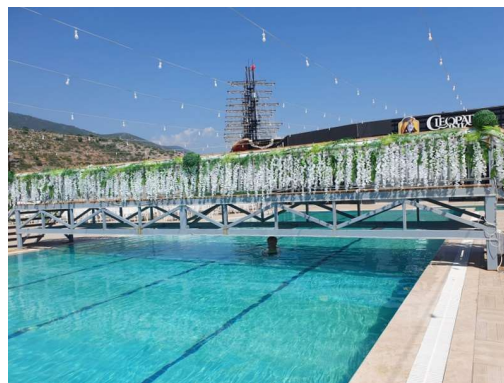
Dopoldan nekaj delava, Vesna tudi (čim dlje) ureja papirje v ohlajeni marinski pisarni.

Po solatnem kosilu na barki, pa je obema vročine dovolj. Grevna na bazen. Dokaj velik marinski bazen imava samo za sebe. Dobre tri ure sva v vodi in oba se strinjava, da bi bila lahko voda kakšno stopinjo hladnejša. Bilo bi prijetnejše in še vedno bi lahko ostala neomejeno dolgo. Razmišljam, če bi se dalo ogrevanje bazena s toplotno črpalko spremeniti v hlajenje - tako kot se to da narediti z domačo klimo. Tukaj bi to prišlo prav. Kakorkoli, če se z vodo ne moreva ohladiti, se hladiva z ledeno mrzlim pivom, ki ga številčna posadka (ki pripravlja okolico bazena za večerno poročno slavo) srčno prinaša na rob bazena. Ni ravno floating pool bar, ker sva pa edina gosta, bi pa temu lahko rekli kar private pool service.

Vremenski gadget na telefonu pravi: Jutri bo malo topleje. Sic!

4 nadstropna guletka....grozne figure ...

cel olimpijski bazen samo za naju ker je tako vroča voda v bazenu, bi rekel, da sva v toplicah

posadka ves čas pripravlja mize in okolico za večerno poroko

za to mizo verjetno sedita nevesta in ženin; vse plastično(no pri teh temperaturah nobena sveža roža ne vzdrži), meni malo preveč kičasto

takole sva se pa hladila, postrežba v bazen z morsko vodo; pivo postreženo v bazen je bilo le 3,3€

pa lep pozdrav iz Alanye; po dolgem času spet vidiva razglednice, pošiljala jih pa ne bova-kdo bo iskal v tej vročini pošto?

23. julij 2023, nedelja

Alanya, Turčija

Dopoldan se spraviva k pospravljanju barke. Hladilnik in zamrzovalnik je potrebno odtajati. Sloj ledu na zadnji steni je že precej debel. In tako sva na Mali instalirala klimo. Začasno klimo. Dokler se topi led je ventilator usmerjen v odprta vrata hladilnika in ven piha prijetno ohlajen zrak. Ko je led (prehitro) stopljen, je na barki spet vroče...

Popoldan greva, tako kot včeraj, za tri ure na bazen in takoj v vodo. S seboj sva vzela termometer za merjenje temperature v banjici za kopanje dojenčkov. Merilni obseg tega instrumenta je od vseh termometrov najbolj primeren za merjenje temperature vode v bazenu. 33,0 stopinj nameriva. Spet sva edina in opazujeva posadko, ki okoli bazena pospravlja po sinočnji ohceti. Od vhoda do mize z dvema prestoloma na drugi strani bazena je speljana rdeča preproga. Preko bazena. Točneje, preko mostu nad bazenom. In zakaj je to tako strašno pomembno? Zato, ker je pod mostom v senci najbolj prijetno. Tu sva parkirana kot dva krokodila na krokodilji farmi. Vsaj 99% vsega časa, ki sva ga prebila v vodi, se skrivava v senci.

Sinoči so bile okoli naju na slišni razdalji tri velike poroke. Vse so si med seboj zelo podobne. Kičaste. Sama plastika, celo kozarci, da cvetja niti ne omenjam. Današnji pospravljavci, na primer, so nosili po deset, v stolp zloženih, stolov skupaj. Leseni? Se pa poročna slavja razlikujejo v tem, koliko kdo plača za zabavo gostov. Ohcet na bazenu je bila najbolj razkošna. Imela je ognjemet, drugje so samo streljali iz pištole.

še v bazenu je prevroče in po več kot treh urah bivanja v senci bazena, se nisem nič shladila

marina Alanya

24. julij 2023, ponedeljek

Alanya - Kemer, Turčija

Vreme se je spremenilo. Namesto brezvetrja je po novem napovedan močan severnik. Plan B. Naredila bova pet-ali-toliko milj več in se bova do mesta Side plazila ob obali v pasu šibkih vetrov in opoldne, ko veter jenja, zavila direktno proti Kemerju. Res se mi ne ljubi zapluti naravnost v 6 Bf orce (in temu ustreznem valu) na odprtem morju. To ni gantlemansko obnašanje do dame na krovu. Pa še vodo sva naredila, dokler sva motorirala.

Nadaljevanje je bilo zelo prijetno. 4-5 Bf z boka, malo skrajšana jadra, relativno majhen val in vozec toka v rit ima za posledico jadranje s hitrostmi 7-8 vozlov. Uro pred predvidenim časom sva na cilju. Privežejo naju, priklopijo na elektriko in vodo in ... začne se pranje barke. Polna je prahu. Zunaj in znotraj. Odprta okna imajo pač svoje posledice.

Danes ne greva na večerjo. Ne da se nama, čeprav je temperatura primernejša, kot včeraj. Trideset stopinj je in pihlja. Tolaživa sama sebe, da v Kemerju itak ni oštarije vredne najine pozornosti. Sami industrijski obrati za futranje turistov. Kot bi bil v Grčiji ali Dalmaciji.

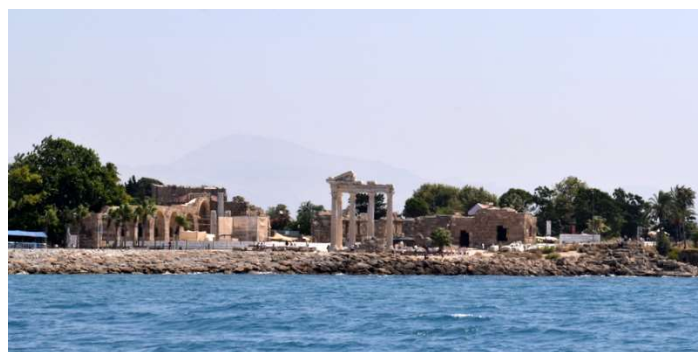
Side - ogled kar iz Male

Side je antično grško mesto na južni sredozemski obali Turčije

vhod v luko Side, namenjena predvsem za turistična plovila

Side

Side : masovni turizem

hotel pri hotelu to je Turčija

končno malo jadrnja...

25. julij 2023, torek

Kemer, Turčija

Ponoči je izbruhnil požar, precej velik gozdni požar. Ni prav daleč od nas, je pa prečno na veter in marina ni ogrožena. Turki so se zadeve lotili resno. Vsaj osem helikopterjev in vsaj eno letalo (toliko sem jih na enkrat videl v zraku) je na delu. Tudi ob cesti je ogromno raznoraznih cistern (ki v normalnih razmerah prevažajo mleko, na primer) z vodo za gasilce. V nekaj urah, sem računal, bo zadeva urejena. Hja, Turčija ne more računati na evropska sredstva za pomoč nerazvitim. Pa je bil to račun brez krčmarja. Ko se ponoči peljemo po avtocesti za Kemer, je celotni hrib nad mestom še vedno v plamenih. Žalostno.

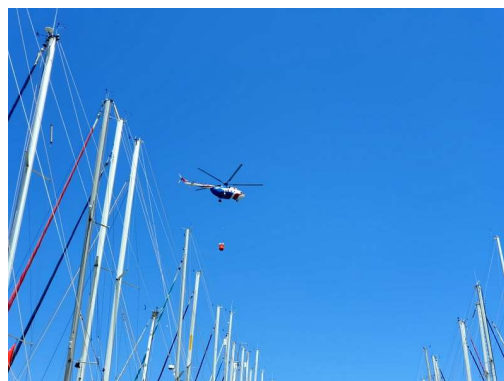
Vesnina jutranja zanimacija je pranje v marinski pralnici, moja je prevzem rentiča. Cliota sem rezerviral (in plačal), pa ga nimajo na voljo. In mi vrli rentakarovec takoj obljubi mega avto. Meni prav, samo kakšen pa je ta mega avto? Mega, ponovi, boš videl. In sem videl, ko sva uredila papirje. Megane. Pa sem naročil tudi second driverja z doplačilom na licu mesta. Ah, pravi mojster, to je gratis. Ne ljubi se mu niti mašince zalaufat za 9 evrov, prevroče je. Popoldan avto nameri na cesti 44 stopinj celzija. Strašno? Niti ne. Vlaga je samo 18%.

Jan je danes prišel na obisk. Ob dveh popoldan bi moral prileteti v Antaliyo. Pa je v Sloveniji urnebes in ima letalo zamudo. Uradno. Neuradno pa malo dvomim o tem, ker flight radar poroča, da je 83% vseh letov v Antaliyo zamujenih. Se po celem svetu bliska in grmi? Izgleda, da je vzrok zamude v vrhuncu turistične sezone na tem delu sveta in ne v slabem vremenu na onem koncu.

V dveh kufrih nama pripelje za pol hladilnika ne-halal salam in karton vina. To je razumljivo. Nikakor pa ne morem razumeti, zakaj je prinesel tudi neštavno mnogo vrečk čajev? V deželo čaja? Meni vsekakor ne paše piti čaj pri 44 stopinjah celzija. Še ledeno mrzlo pivo je pretoplo.

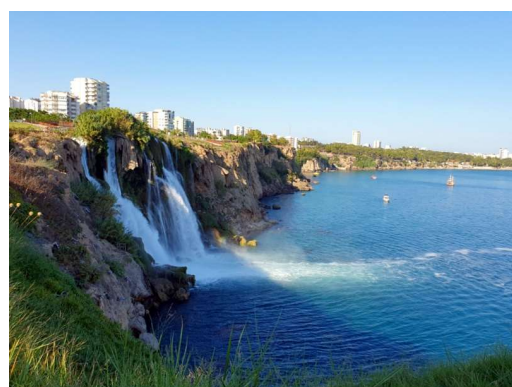

zjutraj me zbudijo helikopterji, ki so leteli nad nami

toliko helikopterjev z vodo naenkrat še nisem videla

ogled slapov v Antalya

mavrica v morju pri slapu

kaj dosti v tisti vročini se nam ni sprehajalo po starem mestnem jedru

jasno, da je bilo treba kupiti vsake vrste nekaj slaščičarn kolikor hočeš

pistacija kraljuje v baklavah

fora z dežniki vsepovsod

malo kulinarike

pa še slap z druge strani

26. julij 2023, sreda

Kemer - Pamukkale, Turčija

Ponoči so nas še vedno preletavali helikopterji in zjutraj se še vedno kadi s hriba nad Kemerjem. Popoldan je še huje. Spet je na delu veliko helikopterjev in vsaj dve letali. Srce se mi para, ko opazujem lep borov gozd, ki ga uničujejo ognjeni zublji. Celotno pobpčje, praktično od morja pa do gozdne meje, je ostalo brez vegetacije.

Izlete planiramo v skladu z Windijem. Točneje, s podatkom o temperaturi. Danes bo vroče, jutri malo manj in pojutrišnjem bo spet topleje. Danes bomo spali pod klimo v hotelu, jutri na barki in pojutrišnjem na morju. Naprej bomo pa še videli.

Takoj zjutraj gremo na Himero. Dokler še ni prevroče za kilometer huje v breg. Takoj zjutraj pomeni, potem ko ob devetih odprejo marinski office, da lahko Vesna pobere perilo iz pralnega stroja (v katerem je ostalo od včeraj). Še malo sem in še malo tja in ura je pol desetih, ko se naš mega avto končno premika. Je že kar vroče. Še bolj je, ko z Janom rintava v breg. Delujeva na vodo, štiri plastenke sva spila v slabi uri. Vesna med tem počiva v senci. Mega avto tudi. Himera je ena turistična zadeva, ki je komercialno precej neizkoriščena, a vsaj meni zelo zanimiva. Nikjer na svetu nisem še videl česa podobnega.

Zato je pa izlet na 2365 m visoki Tahtali s psevdonimom Mount Olympos čisto nekaj drugega. Že povratna karta za gondolo stane 44 dolarjev, kar je celo precej dražje od tiste na Vogel. Ostale zadeve na vrhu so pa sploh insane. Hladilniški magnetek s fotografijo v okviru, na primer, prodajajo po 60 dolarčkov. Ali pa evrčkov, tečaj je kar ena proti ena. Alkohol imajo pa po skandinavskih cenah. Edino, kar je v redu, je to, da so klimo prižgali tudi izven zgradbe. Enaindvajset stopinj na vrhu je neprimerno bolj prijetnih, kot štirideset stopinj ob morju.

Izlet v akvarij je prestavljen na jutri. Danes je prevroče. Gremo kar direktno v Pamukkale. Jutrišnji dan spet planiramo glede na temperaturo. Popoldan je v okolici Denizlija napovedanih 45 stopinj. Takrat bomo mi že varno spravljeni pod klimo in na poti proti precej hladnejšemu morju. Upam.

Chimera

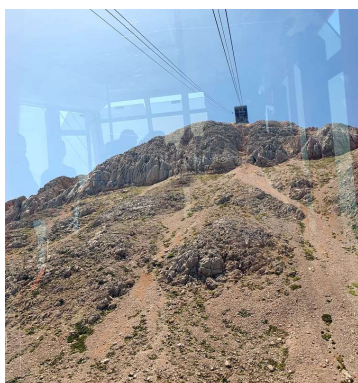
samo fanta sta šla kilometer po vročem soncu

kuhanje čaja v tej vročini

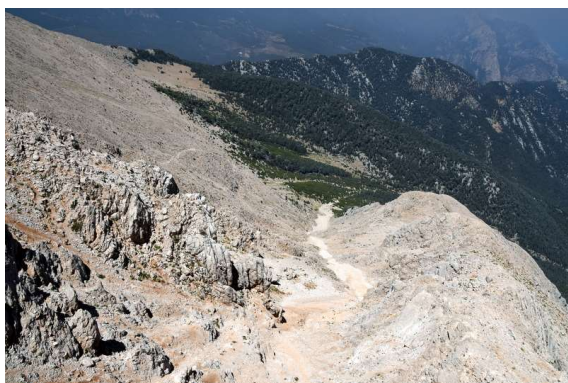
v Chimeri, vse živo skupaj nametano kot neka popestritev ambianta ?

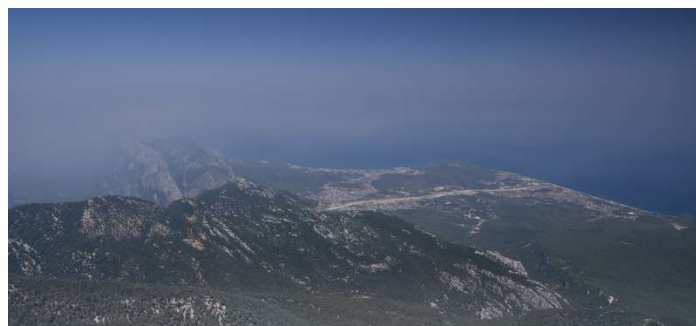
pa se gremo peljati na Tahtali

na vrhu vse isto kot lani, cene se mi pa zdijo višje

danes ni bilo videti nobenega, ki bi peš hodil

danes je bila slaba vidljivost tudi zaradi požara

velika skupina jadralscev

ob vmesnem postanku v marini je še vedno močno gorelo: veter in vročina svoje delajo

večerja v hotelu nič posebnega, čisto nič inovativni glede priloge k glavni jedi

27. julij 2023, četrtek

Pamukkale - Kemer, Turčija

Jan in Vesna sta sinoči v Pamukkalah našla čisto spodoben hotel po normalni ceni. Edino razočaranje je bilo, da je bil bazen ob desetih zvečer (ko bi se mi spravili k plavanju), ravnokar zaprt. Hotelir nam je sinoči priporočal, da vstanemo že pred šesto in smo ob pol sedmih, ko se odprejo vrata na bazenčke, že tam. Pa ga ne poslušamo. Ipak nam spanje nekaj pomeni. Kasneje smo složni, da smo se prav odločili. Niti gužva, niti temperatura ob našem obisku nista bili prehudi. Pamukkale so nekaj, kar je treba doživeti. Unescova svetovna dediščina. Vstopnina je - zanimivo - samo tretjina cene vozovnice za včerajšnje žičnico. Kdo bi jih razumel?!

Antično mesto Hierapolis, katerega ogled je v sklopu bazenčkov, smo si ogledali od daleč. Kamni kot kamni. Itak. Od blizu pa si pogledamo termalni bazen. Jan in Vesna celo zelo od blizu. Iz vode. Ima pa ta bazen eno posebnost. Voda je zdravilna (jasno, kot vsaka voda v toplicah) in pitje te vode pozdravi vse bolezni. To so vedeli že v antiki in turizem ima tukaj dolgo tradicijo. Kao zdravilno vodo si lahko vsak načrpa kar sam. Štirna je speljana v bazen, v katerem plavajo turisti. In ni jih bilo malo, ki so kupljeno plastenko vode zlili stran in vanjo načrpali bazensko vodo. Sic!

Popoldan je na vrsti akvarij, ki je odpadel včeraj. Postavlja se z najdaljšim akvarijskim tunelom na svetu. Res je dolg. Tudi ostale stvari so vredne ogleda. Sicer pa, za ta denar morajo biti! Le ena malenkost je. Skozi vodo signal mobilne telefonije ne seže, oglaševani brezplačni WiFi pa ne dela. Starši so si vnuka pač morali ogledati na posnetku, direktni prenos ni bil uspešen.

Izpod morja pa skok na sneg. V japonskih in kopalkah, naši današnji uniformi. Preko japonskih si natakemo bolnišnične copatke, zgornji del života zaščitimo z jakno. Oboje dobimo na vhodu. Jan se potem zadriča po snegu in ledu (v kopalkah in prej opisanih ski bootkah) pri temperaturi malo pod ničlo. Dolgo pa le ne ostanemo na mrazu (čeprav hlad na začetku kar paše). Kmalu se zatečemo v ogrevano Berg Hutte, se postavimo pod grelec in privoščimo vroč čaj. Nekaj podobnega sem videl le še v Cape Townu, v enem izmed tamkajšnjih shopping mallov.

Zunaj snežnega parka nam je spet vroče. Na barki ob povratku še posebej, ko pospravljamo silne količine vode v razno razne luknje v salonu in v lockerjih. Od mene dobesedno kaplja in curlja. Vendar! Na novo nabavljenih 90 litrov vode bo zadostovalo samo za en teden - watermaker bo očitno spet švical...

psihične priprave za ogled Pamukkale pod južnimi bizantiskimi vrati

Pamukkale: pred 35 leti smo se še kopali v teh kotanjah

ob 10.uri je bila že grozna gužva

zelo neugodno je hoditi po teh bazenih, na mnogih koncih zelo drsi ali pa je drobno ostro kamenje

arheologi vesto čistijo

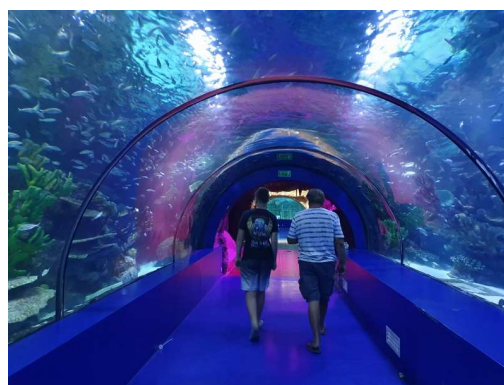
Heiarapolis

terme v Pamukalah proti plačilu seveda; gužva nora, z Janom sva čisto ozdravljena prišla s terapije :)

vodnjak z zdravilno termalno vodo... hm, od kje naj bi bil speljan?

Aquarium - največji na svetu tunel , veliko različnih rib s celega sveta

debele flise smo dobili pa bolnišnične copate (rekli so nam, da so to galoše ?)

ledena dvorana, res je bilo hladno in osvežujoče

28. julij 2023, petek

Kemer - Alacasu koyu, Turčija

Vesna opere še eno rundo prešvicanih cot od zadnjih nekaj dni, z Janom vrneva rentiča in oddava razglednice. Slednje ni tako enostavno, kot se zdi. Nabiralnikov v Turčiji ni več. Nihče ne pošilja pisem, vse gre samo še preko WhatsAppa. Če pa ima kdo slučajno za oddati kaj materialnega, mora to storiti na pošti med rednimi delovnimi urami. Tudi midva sva morala razglednice (ki se jih lahko kupi le še na izbranih mestih na najbolj turističnih točkah) oddati na pošti.

V popolni bonaci izplujemo in v silno rahlem vetru odmotoriramo do prvega zaliva, kjer smo sami. V trenutku, ko se sidramo. Potem ni več tako. Speed boati uletavajo in izletavajo kot za stavo. Nekaj je takih s priklopnikom. Banano. In nekaj je kajakašev. Smo pa zato med potjo videli zanimivo plovilo. Avto, ki pluje po vodi. In to ne kateri koli avto. Rdeč Ferrari je bil, ki se je tudi premikal s hitrostjo, ki se za Ferrari spodobi. Ne, ni amfibija, na kalup gliserja je postavljena maketa avtomobila. Uživaško!

Po plavanju zakurimo. Zadimimo v bližini sidrane speed boate v upanju, da bi čim prej odšli. Tipično se sidrajo za slabe pol ure, gostje poskačejo v morje in ko prilezejo nazaj na krov, odglisirajo v naslednji zaliv. Pa dim ni odgnal. Ko eni izplujejo, drugi vplujejo. Vse do mraka. Kot muhe so: sitni in ponoči gredo spat. Pa še naša današnja roštiljada ni bila za v anale. Meso je bilo precej podpovprečno.

zaliv Alacasu nima lepe plaže, preveč kamna, tako, da je oblegana le z raznimi turističnimi plovili, ki z nočjo izginejo... mislim, da je na koncu ostala le še ena motornjača in mi ... super !

zaliv že dobro poznam, je bilo pa na koncu kar preveč vala za snorkljanje

fanta sta bila prva v morju, da se ohladiš traja malo dalj časa, saj ima morje 30C

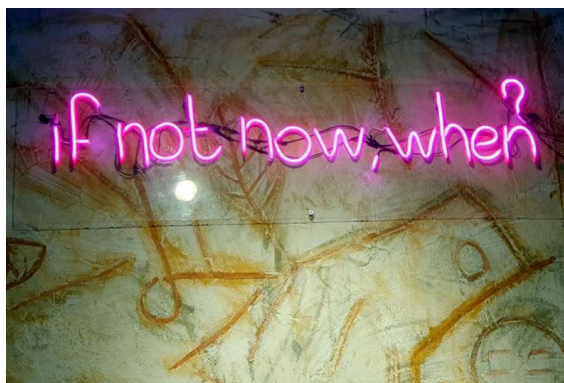
Mala, edina jadrnica

pod vodo nič posebnega; od daleč zglada tako kot, da je odtis zvezde

malo naprej je bila še ena zvezda iste vrste, le veliko večja

29. julij 2023, sobota

Alacasu koyu - Finike, Turčija

Mirna noč je bila. Zjutraj je padla odločitev, da danes Jan fura barko, jaz sem asistenca na sidru. Vse špila in čez dobro uro smo sidrani. Sami v lepem zalivu. Takoj v vodo. Ampak. Po nekaj minutkah prileti mini guletka. In še ena. In spet in spet. Po uri-ali-toliko je okoli nas dobrih deset turističnih barčic s turisti na krovu in neskončno glasno muziko v njihovem super-truper-sound-systemu. Vsakih nekaj minut vpluje nova in izpluje stara. Obup! In pravijo Hrvati, da imajo gužvo. Pojma nimajo, kaj je gužva on kako se dal masovni turizem. Je pa res, da smo edina jadrnica od tu do horizonta. Še privatnih motornjač ni. Same turistične barke na dnevnih izletih.

Izplujemo v isti minuti, ko smo vsi na krovu. Tok nam nekaj časa pomaga in nekaj časa odmaga. V povprečju smo na nuli. Vetra ni, fiš farme in delfini so. Veter se je dvignil zadnjih nekaj milj iz 0 Bf na 5 Bf, oboje z boka. Ne ljubi se mi dvigovati jadra za tako kratko razdaljo. Veter je tudi v marini v Finikah, pa je toliko prostora, da je manevriranje dokaj enostavno.

Lačni smo. Vesna si želi v ribjo oštarijo. In gremo v eno boljših v mestu. Za orado, brancina in barbune ter nekaj predjedi

smo plačali dobrih 30 evrov. Vidi se, da so v Finikah tuji turisti redkost in cene niso dolarske. Jan si kupi kabel za iPohone za dobre 3 evre. Preveri. V Ljubljani je najcenejši 14 evrov.

Finike je tudi mesto frizerjev. Še več jih je, kot v neposredni bližini mojega doma, kjer so v radiju 100 metrov štirje. Ampak. Vsi imajo že stranke in meni se ne čaka. Pri petnajstem in dvajsetem (nisem štel) se po prigovarjanju sosprehajalcev le spravim notri. Lepo ohlajeno je in takoj nam prinesejo čaj. Da ne čakamo pri prazni mizi. Nisem pa spokojen. Malo me vseeno skrbi. Pred mano je bil na stolu mlad fant z bujno frizuro. Odšel je pa kot pokojna Sinead O'Connor. Upam, da me ne čaka podobna usoda, kot pri Kitajki v Surinamu. Pa se mi ni zgodilo nič hudega. Na koncu sem lepo postrizen, obrvi urejene, dlake v nosu pobrite, dlake v ušesu pa požgane (prvič v življenju), masiranju (ki je tudi v ceni) sem se pa prostovoljno odrekel. Cena 3,36 evra.

Potem pa na sladico v prvo oštarijo. "Imate baklavo?" "Ne, sorči, imamo pa pivo". Ah, ja... V naslednji tudi nimajo baklave. In imajo pivo. In imajo »baklava delivery«, samo če ostanemo na pivu. Deal! Pivo je bilo takoj, paket baklav pa dostavljen v desetih minutah. Baklave (z dostavo) so šestkrat cenejše od piva.

Jan za volanom, Tone na sidru, jaz pa dokumentiram :)

ko smo prišli v zaliv smo bili sami, čez minuto uleti motornjača, potem pa

ena stran zaliva

druga stran zaliva ni bilo enostavno preplavati zaliv na drugi stran zaradi vseh teh turističnih plovil

lion fish, krepka porcijska riba

za spremembo kar dosti vetrnic

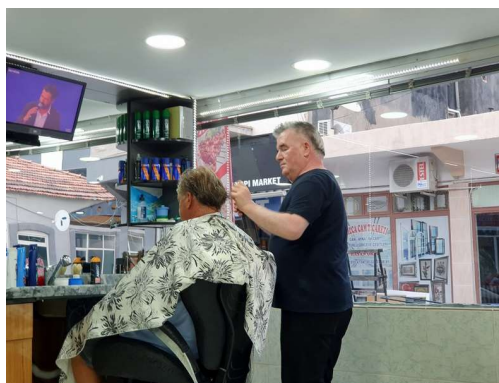
najstnik glisira

Mala v marini Finike

sprehod po mestu

medtem, ko se Tone frizira, midva z Janom počasi pod klimo pije čaj

30. julij 2023, nedelja

Finike - Gokoya koyu, Turčija

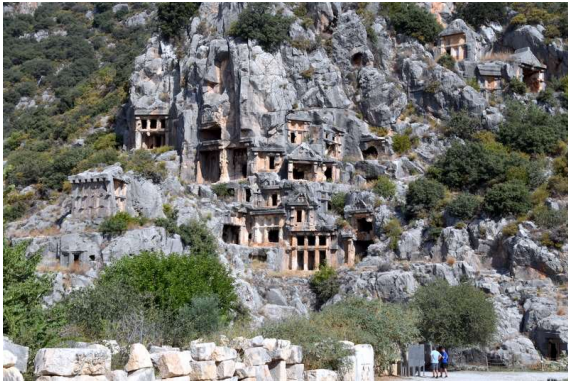
Ob devetih nas taksist zapelje v Myro gledat Likijsko v skalo vklesano nekropolo. In obiskat gremo Miklavža. Tisto nekropolo, ki je na vseh fotkah iz Turčije in tistega Miklavža, ki decembra prinese otrokom mandarine. Točneje, kar je od nekropole in Miklavža ostalo. Grobnice so prazne, Miklavževa cerkev tudi. Relikvije so že pred stoletji Križarji prepeljali v Bari.

To dejstvo pa ne moti romarjev, da ne bi plačali vstopnine in potem klečali pred njegovim bivšim sarkofagom, se ga dotikali, nekaj mrmrali in se križali. In (verjetno) upali, da se jim bo zgodil čudež. Zanimivo, ženski, kristjanki po veroizpovedi, ki sta to počeli, sta bili v klasični muslimanski opravi z ruto na glavi. Taka obleka je še med zapriseženimi muslimankami na tem koncu Turčije redka.

Po povratku takoj izplujemo. Spotoma si ogledamo bodočo marino Demre, kjer sva lani za valobranom sidrala in za katero je meni znana zadnja informacija, da se že gradi. Pa se še ne. Potem si ogledamo nekaj zalivov, kjer je gužva. Nazadnje

se sidramo v opevanem zalivu Gokoya tako, da se vežemo na obalo. Ne bi bilo potrebno, pa je tako vreme, da se mi je zdelo zanimivo, da to z Janom trenirava. Zvečer, ko izplujejo turistične guletke, nas ostane peščica. Manj nas je, kot lani novembra.

Sledi plavanje in večerja. In po večerji spet plavanje. Morje ima preko trideset stopinj pri nogah in petindvajset na površju. V bližini so izviri sladke vode.

Myra

Myra

Myra

Demre, center čisto izumrl, nedelja je ...

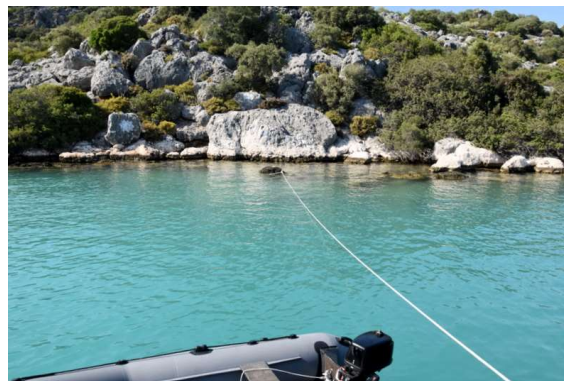
pri Miklavžu (Aziz/St.Nikolaos)

bodoča marina Demre je v istem stanju kot lani novembra

zaliv Kapakli, tukaj je večinoma sladka voda in je bilo lani zelo mrzlo, vidljivost pa itak nična/gužva, prostor primeren samo za 1-2 barko čez dan

za spremembo smo se vezali na obalo, čeprav ni bilo potrebe

za ta letni čas sem pričakovala bistveno več gužve v Gokoyi

31. julij 2023, ponedeljek

Gokoya koyu - Bayindir koyu, Turčija

Najprej skok v morje. Potem je na šele na vrsti zajtrk. Vetra ni in ga naslednje dni še ne bo. Premik v nekaj milj oddaljeno popolnoma zaprto sidrišče (no, saj je tudi to že zaprto) - kot bi se premaknili izpred Šibenika po Krki do Skradina. Le, da je v tukajšnjem zalivu luka za guletke in ne marina za pleasure craft, kot na Krki. Sidramo se. Sledi šoping kruha za Jana in pivo za mene. Ekspediciji sem se pridružil samo zato, ker res nima smisla, da bi bil dingi neizkoriščen in bi prevažal samo enega potnika, ko jih pa lahko več hkrati.

Sledi kulturno-zgodovinski del. Ogledamo si srednjeveški grad, na pol potopljen likijski sarkofag in potopljeno antično mesto. Nič pretresljivega. Vse si ogledamo od blizu in vse med plovbo. Morje za otokom Kekova je mirno kot jezero. Edini valovi so od nešteti turističnih guletk. Različne so. Skupno jim je le to, da so vse po vrsti polne turistov. Sezona je na višku.

Premik na zahod. Plujemo nekaj sto metrov od EU. Roaming je tukaj zastoj, dokler ne zavijemo okoli ovinka in se Kastellorizo skriva za hrib. Potem smo nazaj na turških operaterjih. Spet je na sporedu kopanje. Morje ima 30 stopinj - tako na površju, kot tudi meter pod njim. Premišljujemo, ali bi po plavanju zavili v marino v Kašu ali bi prespali kar v tem zalivu? Kar tukaj bomo ostali. Malo je potrebno upočasniti tempo, sicer bo Turčije prehitro zmanjkalo.

Vesna in Jan sta naredila dveurni podvodni izlet v tem toplim morju in ura je bila pozna, ko sta se vrnila domov. Časa je dovolj le še za premik in privez pred hotelom. Privez je zastoj, večerja v oštariji pred pomolom se pričakuje. Cene so precej višje od običajnih. Precej! Vendar je skupni račun na koncu nižji od samo priveza v marini v Kašu.

Spet imajo le QR kodni meni. In spet nastopa v glavni vlogi guglov prevajalec. Vse lepo in takoj prevede v slovenščino. Na meniju je tudi "praženje las" in po nekaj trimanja gugla, ta prevod popravi v "sušilnik za lase". Tega nikakor ne morem povezati z nobeno hrano, vse dokler ne izklopim tega famoznega prevajalca. V turščini je vse takoj jasno "sač kavurma" je načeloma odlična jed: v voku spečeno ovčje meso, narezano na koščke in zalito z omako. No, ta tukaj je bila po okusu hotelskih gostov in je bila prej povprečna, kot odlična. Tudi Jan in Vesna nista ravno pohvalila svojih jedi. Odlična je bila, tako izgleda, le cena. Odlična za oštirja, jasno.

fanta se odpravita po nakupih in pijačo

sarkofag pri vasici

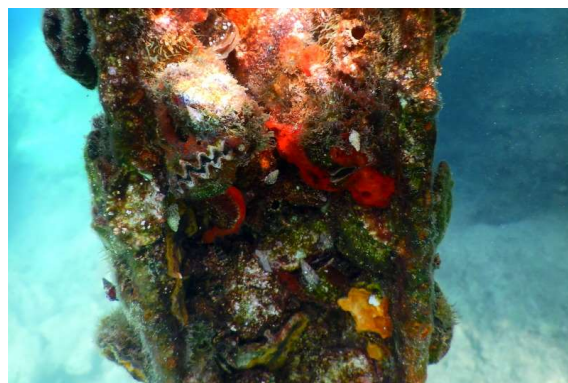
teh sarkofagov je v tej vasici več , nič zaščiteno, ljudje se prosto kopajo

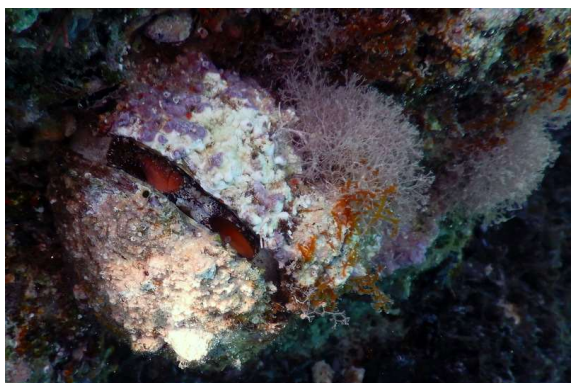
Učadiz koyu, ogromno pontonov za turistična plovila, tukaj tudi zimujejo

plavanje v Bayindir koyu/nuris beach (plovil je manj kot pa lani konec oktobra!)

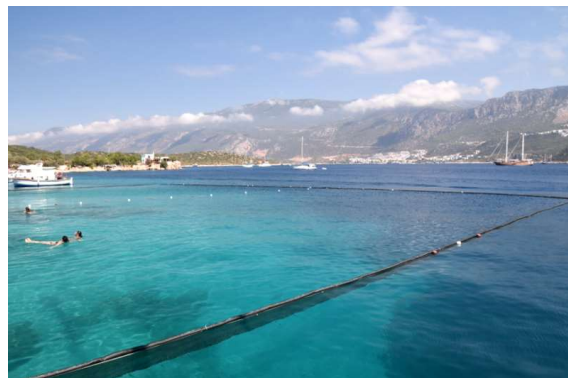

fotke mi niso uspeli s tunicate, preveč vala je bilo ob robu morja; poleg tega so zamenjali pomole in jih sedaj skorajda ni več ...

tudi tukaj se najdejo grobnice v skali

zaradi večih čolnov, turističnih ladij ipd, so ogradili področja za kopanje Nuris beach